

Mladje

REVIJA ŽUPNIJ DORNBERK IN PRVAČINA

KAZALO

4	Danilo Skomina: "Življenje je neprecenljivo!"	17	Praznovanje Marijinega imena in obuditev sejma	30	Krompirjeve počitnice malo drugače: LP z Malte!
9	Venček romanj v svetem letu 2025	18	Pogreb papeža Frančiška	32	Zakonci v naši župniji
12	Pasijon v novih preoblekah: delavnica šivanja oblačil	20	Mladi pohodniki na Krnu	34	Prvoobhajanci 2025/26 na poti k Jezusu
14	Glasbeni večeri v Taboru so ponovno privabili mnoge	22	Jubilejno srečanje mladih v Rimu	36	"Kaj danes so bonboni?"
16	Zabava ob krajevnem prazniku v Prvačini	26	Petdnevni potovalni Tabor do slovenskega Primorja	37	S svetnikom na kavi Pater Jurij Frassati
		28	Oratorij 2025 v slikah	42	Alojzij Matija Zorn

- 44** Bogdanu Vidmarju
v spomin
- 46** Seznam top 5 knjig
za adventni čas 2025
- 48** Kulinarični kotiček
- 49** Vrtinec poezije
- 50** Nagradna križanka
- 51** Zgodilo se bo

Nuša Velišček
urednica

Spremembe ... včasih so dobrodošle, včasih malo manj. Upam, da ne zamerite, da v tokratni številki čast avtorice uvodnika nosim kar sama.

Uvodnik bi lahko začela s klasičnimi besedami o prihodu hladnejših in krajših dni, pa bom to raje prepustila pogovorom ob nedeljski kavi.

Adventni čas je čas pričakovanja pa tudi velikih sprememb. Kristus bo prišel med nas! A ni to nekaj veličastnega? Kako pa naj se dobro in pravilno pripravimo na prihod našega Odrešenika? Kako pripraviti pot, da bo Gospod prišel in našel pravo cesto do nas? V tem zgovornem obdobju, ko smo vsi nestrpni, je potrebno, da se najprej zazremo vase – se postavimo pred ogledalo. Advent ni le zunanje pričakovanje, ni le prižiganje svečk, okraševanje domov in peka piškotov. Je predvsem notranje potovanje, nežno, a vztrajno, pri katerem prečiščujemo srce, da lahko v njemu zasveti Luč.

V tem času potovanja ne pozabimo niti na odnose, na ljudi okoli nas. Na tem svetu nismo sami. Zakaj bi se med seboj spotikali, če pa lahko skupaj dosežemo več? Zakaj bi se prerivali in dokazovali svoj prav, če se lahko dve mnenji srečata in združita v pozitivni točki? Zakaj oteževati stvari drugim, ki želijo pripomoči k napredku v skupnosti? Vzemimo si minuto ali dve in svoj čas nekomu podarimo. Vsi lahko hodimo po isti poti, le verjeti in sodelovati moramo.

In nič drugače ni pri naši reviji, ki jo držite v rokah. To delo je plod več mesečnega sodelovanja, pisanja, urejanja, oblikovanja, sestankovanja, sporočil ... Uredništvo Mladja je vsem sodelujočim iskreno hvaležno za ves trud. Brez vas, ni nas. Brez vaših zgodb, angažiranosti, veselja, srčnosti, bi bil marsikateri dogodek zabrisan, tako pa je vse prelito tudi na papir. Iskrena hvala vsem.

V adventni čas stopimo skupaj, z odprtimi srci in revijo Mladje. V uredništvu upamo, da vam bosta tako revija kot adventna priloga v pomoč za poglobljen vstop v december.

Danilo Skomina: "Življenje je neprecenljivo!"

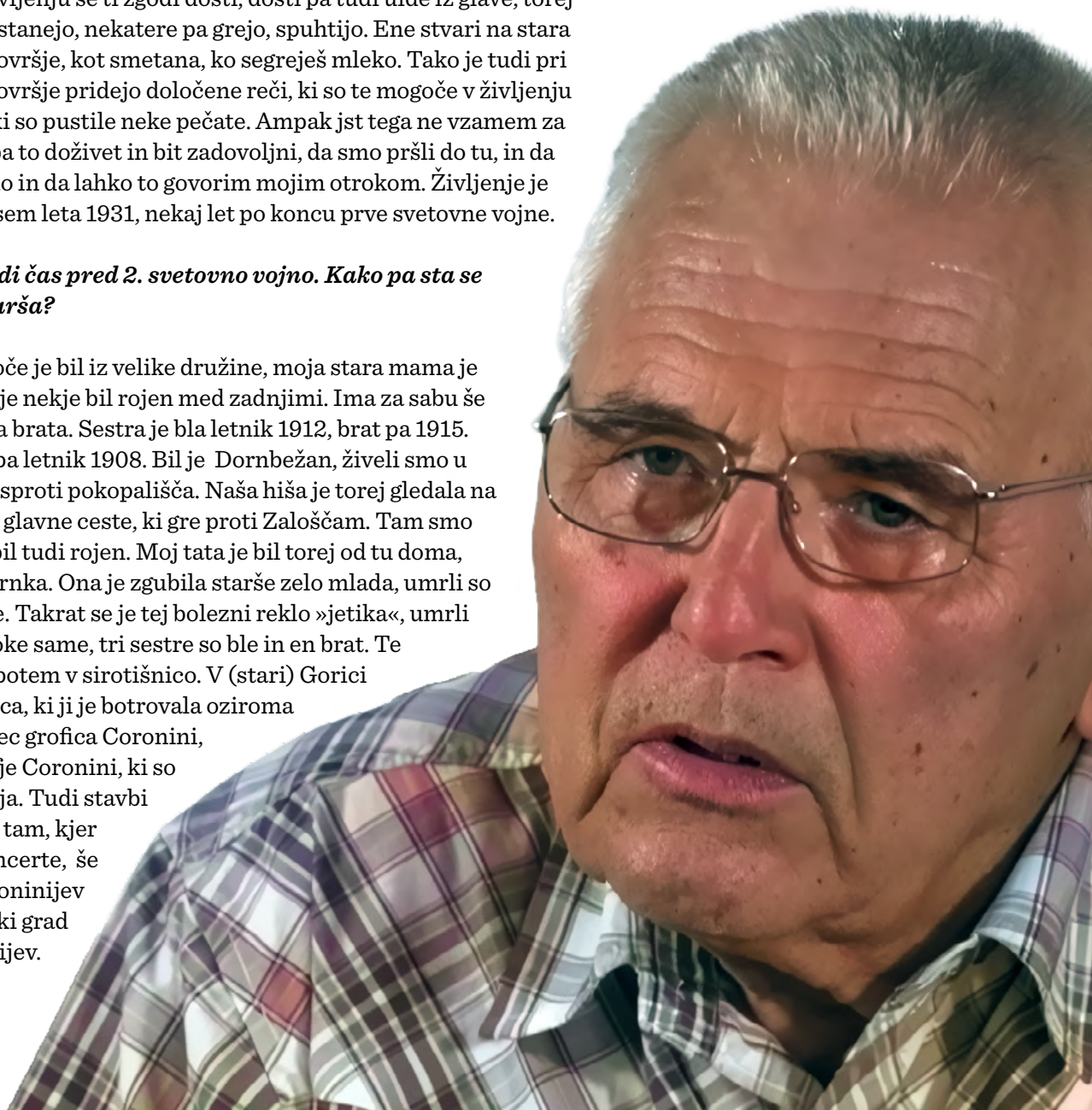
Danilo Skomina je gospod, s katerim pogovor ni nikoli dolgočasen. Dornberčan, ki svojo življenjsko zgodbo pripoveduje živo in pristno. Z veseljem je privolil v intervju, ki je ostal zapisan kar v našem narečju.

Želela bi, da predstavite svojo življenjsko zgodbo, da bi vas bolje spoznala tudi širša skupnost, posebno mlajše generacije.

Veliko je tega. V življenju se ti zgodi dosti, dosti pa tudi uide iz glave, torej - nekatere stvari ostanejo, nekatere pa grejo, spuhajo. Ene stvari na stara leta prihajajo na površje, kot smetana, ko segreješ mleko. Tako je tudi pri starih ljudeh: na površje pridejo določene reči, ki so te mogoče v življenju bolele, prizadele, ki so pustile neke pečate. Ampak jst tega ne vzamem za tragiku, pač je treba to doživeti in bit zadovoljni, da smo pršli do tu, in da to lahko doživljamo in da lahko to govorim mojim otrokom. Življenje je pač pestro. Rojen sem leta 1931, nekaj let po koncu prve svetovne vojne.

Hkrati pa je to tudi čas pred 2. svetovno vojno. Kako pa sta se spoznala vaša starša?

Tako, moji starši, oče je bil iz velike družine, moja stara mama je imela 10 otrok, on je nekje bil rojen med zadnjimi. Ima za sabu še eno sestro in enega brata. Sestra je bila letnik 1912, brat pa 1915. Moj tata, on je bil pa letnik 1908. Bil je Dornbežan, živeli smo u naši hiši tm gor nasproti pokopališča. Naša hiša je torej gledala na pokopališče preko glavne ceste, ki gre proti Zaloščam. Tam smo živeli in tam sem bil tudi rojen. Moj tata je bil torej od tu doma, mama pa je bila Mirnka. Ona je zgubila starše zelo mlada, umrli so zaradi tuberkuloze. Takrat se je tej bolezni reklo »jetika«, umrli so in pustili te otroke same, tri sestre so ble in en brat. Te otroke so pa vzeli potem v sirotišnico. V (stari) Gorici je bila ena sirotišnica, ki ji je botrovala oziroma bila nek vzdrževalec grofica Coronini, to so bili znani grofje Coronini, ki so imeli veliko ozemlja. Tudi stavbi pred našo bolnico, tam, kjer prirejajo razne koncerte, še danes pravijo Coroninijev grad, pa kromberški grad je bil tudi Coroninijev.

Ta gospa Coronini, ki sem jo imel kot otrok srečo videt, je bila taka plemenita, dobra ženska in se je za te punce močno zavzela. No, ko so dopolnile 18 let, so potem morale sirotišnico zapustiti, če so v tistem času pridobile kakšno znanje, so šle ven in dobile tudi zaposlitev. Ena od teh sester je postala šivilja, moja mama pa nič in še ena tudi nič. Moja mama se je potem zaposlila v Mirnu kot natakarica v neki gostilni, tam blizu svojega doma. Tam je delala nekaj časa, potem se je odločila in dobila delo tu, u Dornbergu. Delala je kot hišna pomočnica na »šinigojskem borjaču«, tam pri Drejevih. Naš tata je kot mlad fant to punco najverjetneje opazoval in se zagledal vanjo in je nastal ta ljubezenski stik. Tako da sta se potem odločila, da se poročista. Še pred poroko je zanosila in ko je duhovnik, ki je bil takrat tu, izvedel, da je noseča, jih ni hotel cerkveno poročiti zaradi ugleda. Tako da jim je naročil, da se morata prit poročiti zelo zgodaj zjurto, ko bo še mrak, tako da sta se v noči na jutro leta 1931 maja mesca poročila tu v cerkvi. No, potem sem bil jst rojen že julija.

Torej vi ste bili prvi otrok?

Ja, rojen sem bil torej leta 1931. Življenje pr nas je bilo zelo revno, mi smo bili revna družina, imeli smo en majhen vinograd za par litrov vina in družga nismo imeli. Oče se je preživljal z »dnino« - to je delo pri kmetih. Hodu je na te njive, da je neki zaslužu, da smo se preživljali.

Kaj pa vaša mama? Kako je ona gledala na to situacijo?

Ja, potem je ta revščina pripeljala do tega, da se je mama odločila, da gre nekam u svet služiti, takrat je bilo to nekako potreba. Začelo se je s tem, da so najprej mlade ženske začele odhajati v Egipt, no in ko je mama izvedela za to, je rekla, da gre tudi ona v Egipt, da gre služiti, da bo domov pošiljala denar, da bomo lažje živeli, morda še keje kupli. Šla je leta 1935. Za potovanje v Egipt (za ladijsko karto) so naši domači prodali kravo. V štali smo imeli eno kravco in še to so prodali. No, in pole smo ostali sami z očetom in staro mamo. Jaz dolgo, dolgo v mojo otroškost nisem vedel, da imam tudi še eno mamo, ker smo to mamo doma, ki je bila naša stara mama, klicali kar mama.

Je bila zelo stroga, ampak močno verna. Ona je vedla za vsako nedeljo, kakšen evangelij se bo bral, tudi je rekla: "Danes da mi greš k maši, ker danes bo kratek evangelij!" To je moralo bit enkrat v postu. Tako da smo revno, revno živeli. Sem imel pa še eno sestro, ki je bila rojena tri leta za mano, leta 1934.

Vaša mama je odšla kmalu po rojstvu vaše sestre, kajne?

Ja, ja, ko je mama odšla, sem imel 4 leta in sestra je imela 1 leto. Ostali smo sami in životarli. Ah, tisto življenje, nisi vedu, kaj boš jedu za kosilo, niti kaj boš jedu za večerjo. Stara mama (mama) se je znajdla, njen rojstni dom je bil tam pri Balohovih. Tam je bila kmetija boljša, pa je skočila tja in prinesla domov kakšno moko, tako da je bila polenta obvezna hrana vsak večer. Mi smo imeli bakren kotlič, ki je bil nalašč napravljen in kupljen, na njem se je vsak večer kuhala polenta, če je seveda bila koruzna moka. Predno je dala mama tisti kotlič namočiti, da se je skorja odpustila, smo mi otroci tisto skorjo vso olupili iz kotliča vn, tisto ožgano skorjo. Tudi tisto smo pojedli. Lahko si samo misliš, da je bila prava revščina. Nismo poznali drugih priboljškov. Čez nekaj časa me je tata vpisal v vrtec. Takrat pa smo bili že pod italijansko oblastjo in vrtec je bil u tisti hiši tam dol na križišču, ko zaviješ za zdravstveni dom, na levi strani je zde ena hiša obnovljena, tista hiša, tam spodej, tam smo imeli vrtec. No, takrat sem prvič okušal nekej boljšega za jest, in sicer so nam dostikrat kuhali riž na mleku ali pa pšenični zdrob na mleku. To smo vsi otroci radi jedli. Zame je to bilo prvič, da sem neki takega dobrega pojedu.

Rekli ste, da je to bilo vse že pod italijansko upravo. Kdo so bile vzgojiteljice? So govorile italijansko? Kako je bilo takrat v vrtcu?

Ja, to je bilo seveda pod italijansko upravo. Ne, varuške in vzgojiteljice so ble domačinke, naše ženske iz vasi. Smo pa dobili taku lepu haljico na bele pikce. Vsak je imel svoj obešalnik, na katerem so bili razni znaki, ki so bili našiti tudi na tiste haljice od otrok. Jaz se spomnim, da sem imel na haljici gorečo svečko in ko sem videl gorečo svečko na obešalniku, sem če obesu svojo haljico. Tako so nas učili reda. Tako da moram

INTERVJU

reč, da smo bli kot otroci dobro oskrbljeni za tiste čase. Potem se je končala doba vrteca, sem moral v šolo, spet taljansko. Učitelji so prišli k nam učit od daleč, iz severne ali pa iz srednje Italije. Ravnatelj je bil pa prou iz nižje Italije, verjetno še nižje od Rima, ime mu je bilo Richelo.

Kje pa je bila ta osnovna šola?

Tam, ku je bla enkrat banka, zraven stare pošte. Tam, kjer je bla banka, smo imeli stranišča, vhod pa je bil malo naprej, tam kjer so zdej zaraščene ene stopnice in se je pršlo gor u šolo. Po navadi se je hodilo u šolo od prvega do petega razreda, naprej od petega pa so nadaljevali tisti, ki so bili sposobni. Ta šola pa je bila pri »domu onemoglih«. Današnji dom onemoglih je nova stavba. Preden prideš pred dom, je tam ena stara graščina, ki je še zdej obdana z zidom. Na vogalu tega zidu je na vrhu en kipec in še danes ne vem, kaj predstavlja.

O čem ste se učili?

Predvsem je šlo za razširjanje znanja o kmetijstvu, tam je poučeval tudi duhovnik Rejec, ki je bil doma iz Šebrelj, pa je živel v Zaloščah in on je bil tam za profesorja. Izredno dober predavatelj in vzgojitelj predvsem. Tata je šou tudi v tisti šolo in je kar dosti znanja pridobil iz kmetijstva in te stvari. Še zdej hranim nekje njegov zvezek, kaj vse so se učili. Sicer smo bli mi, otroci, v italjanski šoli vsi neubogljivi. Vidli smo, da smo nekako zapostavljeni, ker ta ravnatelj je imel dve hčerki in ena je bla kšno leto moja sošolka in se je vidlo to razliko. Te hčerke so bile izredno urejene, učene, dobre učenke. Mi smo bli včasih tudi hudo, hudo tepeni, so znali tako udart ... Po večini so imeli kot neke vrste lesen lopar, tako da so te udarli po rokah, al pa za kaznen so nas dali klečat za razredno tablo, kjer se je pisalo in na tisto, kjer smo klečali, so posuli še malo grobega peska. Je blo pa poskrbljeno za knjige, ki smo jih dobivali zastonj od prejših razredov, tako da nismo nič plačali. Konec šolskega leta smo to vrnili, ampak nismo nič plačali. Banki al ku rečemo pisalne mize so bli dolgi za dve osebi. Na bankih so ble zvrtnane luknce, notr je bil kozarček in v njem je bla »tinta«.

Kako pa je bilo takrat, ko se je začejala vojna? Do kdaj je še bila odprta šola?

Ta šola je trajala do leta 1943. Takrat je bila že vojna in partizanstvo, tako da se je vidlo, da se vse rahlja in upada. No, leta 1943, februarja mesca, je tata bil povabljen, da gre za poročnega tovariša k njegovemu bratrancu. Že večer prej se je zrihtov, obril in tako naprej. Poroka naj bi bila 13. februarja. Vsi trije (tata, moja sestra in jst) smo spali v eni sobi in tata je že zgodej zjutro vstal, midva szi sestro sva še spala in kar

naenkrat slišimo neko kričanje dol po dvorišču in po cesti, ki je peljala k hiši. Neko kričanje, ki ga nisem razumu in v tistem priteče tata spet u sobo in reče: »Vidva počivasta, mene so pa pršli iskat vojaki«. Pršli so italjanski vojaki, obkolili hišu oziroma postavli stražo okoli hiše in postavili mitraljez na cestu pred hišo, pole so pobrali tatu in ga peljali domov, kjer se je mogu u desetih minutah prpraviti. Februarja 1943 so ga pobrali in ga nismo vidli potem 3 leta. No, takrat so mobilizirali moške po vaseh, ker so se bali, da ne bi zbežali v gozd k partizanom.

Torej sta potem s sestro ostala sama doma? Kdo je skrbel za vaju?

Ja, mama oziroma stara mama je umrla leta 1942 - eno leto prej, tako da sva ostala szi sestro popolnoma sama u hiši. Tisti čas po tatovem odhodu mi je vse neznano, ne vem, od česa smo živeli, ker nismo imeli nič, ni blo krompirja, ni blo kruha in ni blo denarja za kej kupit, ne vem, kako smo živeli. Potem se nas je usmilila tista sestra od tatu, Tončka, ki je bla poročena v Miren, in sicer zdej ima potomce, ki imajo trgovino čevljev Ciciban. Nas je vzela v Miren in tam smo potem začeli spet drugo življenje, pri naši hiši u Dornbergi smo zprli samo vrata, vse pustili in šli, ker nas je čakalo drugo življenje. Tam smo dočakali razpad Italije, 8. september 1943, vidli, kako italijanski vojaki bežijo domov v Italijo in po tem prihod nemške vojske. Ta nas je prisilu, da smo mogli zapustit hišo, kjer smo živeli - pod gradom, češ da bojo tam požgali tiste hiše, ker so partizani ubili enega oficirja, ki se je peljal na motociklu iz Gorice proti Trstu. In takrat so se Nemci razjezili in začeli požigat Miren, zato smo mogli it proč.

Kam pa ste šli?

Najprej smo bli v nekih kavernah tam pod hribam, da smo se rešli obstreljevanja, ki so ga Nemci priredili, preden so to akcijo začeli. Pole smo se preselili v Rupo, to je pa vas preko reke Vipave na uni strani, na desnem bregu reke Vipave pravzaprav. Od tam smo gledali, kako v naši okolici, kjer smo nekoč živeli, goriyo hiše. Naša hiša oziroma hiša od naše tete je ostala cela, ker je tam živel tudi oče njenega moža in je on preprečil, da je niso požgali. V Rupi pa

smo živeli kot begunci pri eni družini in zima je bla, to se je dogajalo februarja mesca leta 1943, hudo mrzlo, ne vem kolko nas je živelo v tisti hiši v zelo slabih razmerah. Stranišča, vode, kurjave, tega sploh ni blo. No, in teta me je poslala od tam, da naj grem domov pogledat, če je hiša še cela in da naj prinesem kakšne odeje, da nam bo bolj toplo. No, in jst sem šou in za moja leta sem bil velik, še dns sem preveč velik in takrat sem bil tudi že zelo velik, zato so me, ko sem pršu domov, vidli Nemci in me odpeljali proč. Sproti, ku smo hodili po vasi, je ta vojak pobiral še 15 moških in nas peljal na pokopališče.

Kaj pa potem? Kako ste se rešili?

Po poti se je šušljalo, da nas bodo postrelili kot talce, ker so ubili njihovega oficirja. Peljal nas je k pokopališču pred zadnji zid, ki gleda proti Italiji in nas je obrnu s hrbtom proti zidu in pred nami sta stala dva mitraljeza. Pred vrsto je hodu oficir in kadil, mi smo pa samo čakali. Jst nisem vedu, kaj bodo nrdili, sem samo čaku, kdaj bo v tisti cevi zagorel ogenj in nisem vedu, kaj se dogaja. Kar naenkrat je vojak pri mitraljezu popustil in šou, ga ni blo več, in potem so moški začeli bežat v obcestni kanal. Sem ostal skori sam tam, tako da sem še jst zbežal do Rupe, kjer so bli naši.

Ste se kdaj spraševali, zakaj vas vojaki niso poškodovali in so vam dovolili, da zbežite?

Čez leta sem pole ugotovil, da je mirenski duhovnik posredoval. On je bil en priden, dober človek, Pahor Oskar mu je blo ime. Znal je dobro nemško in je izprosil pomilostitev oziroma naj opustijo to, češ kaj ne vidijo, da so tudi otroci zraven.

Kako pa je v času vojne potekalo vsakdanje delo na kmetiji? Nam lahko opišete kak dogodek?

Imeli smo eno njivo v najemu, tam nekje pr letališču v Mirnu, to je recimo tam med vrtojbenskim blokom in Mirnom, tam je še danes velika planjava. Naša njiva je bila nekih dobrih 100 do 200 m oddaljena od tega letališča, ki je bilo polno nemških letal. Osemnajstega marca so se naši, teta in stari nono, odločili, da bomo sadili krompir v tisti njivi in za pomoč so prosili tudi nekaj sovaščanov, med njimi sta bila tudi moja prijatelja. Na njivo smo se odpravili že zelo zgodaj, še predno je sonce vžšlo. Kazal se je lep, sončen in topel dan, kar naenkrat zatulijo sirene na letališču, ki so pomenle preplah, sovražni preplah, in vidimo, da ljudje bežijo, delavci, ki so delali v letališči, so bežali v zaklonišča in pole je sirena kmali spet zatulila konec preplaha. Mi smo bli tam na njivi in delali okrog krompirja, potem, brez da bi sirena še kdaj zatulila, smo zaslišali brnenje motorjev, letal in eksplozije dol tam proti Furlaniji. Takrat smo začeli teč, mi trije muli. Te panike se

ne da opisat, ne veš, kaj bi, jočeš in kličeš na pomoč. Prtekli smo do enga debla, tam so rasle debele murve, tam smo se znašli vsi trije. Jaz sem pritekel zadnji in sem bil še pokonci, ko se je nebo stemnilo, zaradi dima in prahu sonca ni blo in smo se znašli v temi.

Tako je pokalo in tak pekel je bil okoli nas, v enem trenutku začutim en močan udarc v ramo, kot da bi me nekdo močno udaru, ampak nisem čutu neke bolečine in čez nekaj časa vidim, kako mi kri teče izpod rokava dol po roki.

Torej ste bili ranjeni?

Ja, sem vidu, da sem ranjen, drobec bombe me je zadel v levo ramo, od takrat naprej se je začela tista tema bistrin in okoli sebe zagledam ona dva prijatelja, ki sta bila ranjena (eden je imel presekano levo nogo nad kolenom in drugi je bil zvit v klopec in njegov trebuh je bil razparan od rane). Jaz sem v paniki začel klicat na pomoč, vendar nikjer ni blo žive duše, zato sem začel teč v smeri proti Mirnu in ku sem teku, mi je prihajal občutek zaspanosti. Hotel sem kar zaspit, ampak če bi to nrdu, bi umrl.

INTERVJU

Kako ste se rešili?

V tistem trenutku, ko sem se mislu vreč na tla, sem začutu nekoga, da me je zgrabu in me dvignu. Je prteku en vojak, ki je stražu most, me je zgrabu in nesu v tisto hišo, kjer so oni bivali. Vrgu me je na eno leseno mizo, je pršu še drug vojak szi enu veliko injekcijo, k se ju še dns spomnem. Tisto injekcijo mi je zabodu v desno nogo kar skozi hlače, drugi vojak pa mi je začel kar povijat ramo in pole so me dali na eno borelo in me peljali v mirensko cerkev, kjer so bli ranjenci in mrtveci. Tam me je polegel na tla. Od tam so potem te ranjence prostovoljci vozili v Gorico v bolnico, tako da me je eden naložil v avto in me peljal v bolnico naravnost pred operacijsko. Tam so ble dve nuni, ena je natikala maske na obraz, druga pa je potem tisto masko tiščala k obrazu. Od tam naprej pa se ne spomnim več. Potem sem se znašel v sobi in me je ena mlada nuna močno ocmokala in me klicala po priimku.

Kako ste se vi in vaši domači soočili z novim izzivom?

Po nekem času me je prišla iskat druga sestra od mame, ki je bila poročena v Gorico szi enim možem Italijanom in me odpeljala k njej domov. Ko smo pršli domov, mi je rekla, da bo pršla tudi Marija, moja sestra, tako da sem tam začel novo življenje.

Je bilo življenje v Gorici kaj lažje?

Ne, ne, zaradi vojnih časov smo tudi v Gorici živeli zelo revno življenje. Moja sestra je hodila v šolo v Gorici pr uršulinkah, ki so ji dale izredno lepu in močno izobrazbo, je bla izredno izobrazena deklica.

Po nekem določenem času, ko sem bil še u Gorici, sem začel pluvati kri, zato me je teta peljala v dispanzer za preglede tuberkuloze in tam so ugotovili, da imam drobec železa notr v pljučah in dejansko ga imam še vedno notr. Tako, da imam spomin in se moram pazit, da ko grem na rentgen, da mi ne delajo kakšne magnetne resonance.

Kaj pa ste radi oziroma še radi počnete v prostem času?

Rad sem vedno veliko bral, prebral sem že vse italjanske klasike: Cenvartesa, Manzonia... Vedno sem si želel, da bi lahko igral tudi kšn inštrument, tudi en učitelj iz Gorice me je poslušal in reku, da bi moral it v šolo, ampak mi nismo imeli denarja, tako da sem končno pri 75. letu prišparal dovolj denarja za frajtonarcu. Glasba mi je bila vedno pomembna, sem bil povabljen tudi na avdicijo slovenskega okteta, vendar nisem hotel oditi, ker nisem hotel zapustiti te moje preljuje hiše.

Bi nam želeli še kaj sporočiti za konec?

Ja, glej, to smo vse preživeli v borih 50. letih in hvaležen sem za vse. Zdej pa čakamo samo Stvarnika, kdaj se bo odloču za posledno pot. Življenje je neprecenljivo in danes, ko brskam po njem, mi prihajajo take reči v spomin, kot neka naplavina, k prihaja na površje zmirej bolj pogosto.

Spoštovani gospod Danilo, hvala vam, ker ste si vzeli čas za ta pogovor in z nami delili utrinke iz vašega življenja, ki je bilo vse prej kot lahko. Mi mladi si tako težkega otroštva in mladosti, kot ste ju imeli vi, danes ne moremo niti predstavljati. To so bili res hudi in kruti časi, a s trdno voljo in božjo pomočjo ste vse prestali.

Bog vas živi še naprej in vam daj zdravja in moči!

Venček romanj v svetem letu 2025

Letošnje sveto leto na poseben način spodbuja k duhovnemu poglobljanju, del katerega so tudi romanja. V naši župnji smo imeli kar nekaj priložnosti, da smo se na skupnih poteh povezovali med seboj in s svetim.

6. 4. 2025 – ROMANJE K MAGDALENI GORNIK IN V NOVO ŠTIFTO

Z družinami smo se na 5. postno nedeljo odpravili na Goro pri Sodražici, po poteh Magdalene Gornik. Ob prihodu so nas presenetile snežinke, vendar so besede vodiča, g. Ludvika Miheliča, kmalu preusmerile našo pozornost. Vodil nas je do znamenja, kjer je Marija prvič nagovorila Magdaleno Gornik, potem pa do njene rojstne hiše v Janežih in bližnje kapelice, kjer je molila tudi Magdalena. Obiskali smo njen grob, pri katerem smo se ji vsak s svojimi romarskimi nameni tudi priporočili. Sledila je sveta maša v cerkvi Marije Snežne. Že Magdalena je pogosto romala v Novo Štifo, zato smo romanje tudi mi nadaljevali tja.

Vrata tamkajšnjega samostana nam je gostoljubno odprl frančiškan, gospod Marjan Cvitak. V samostanski obednici smo se pogreli ob krušni peči in skupnem kosilu iz nahrbtnika. Sledil je ogled tamkajšnje cerkve Marjinega vnebovzeta, od katere nam bodo v spominu gotovo ostali oltarji, kupola, orgle in svete stopnice.

Magdaleno Gornik so v času njenega zemeljskega življenja spremljali številni mistični pojavi, preko katerih nas še danes uči sprejemanja trpljenja in kaže na neprecenljivo vrednost svetega obhajila. Sedaj, ko smo si Magdalenin lik osvetlili preko romanja, vemo, kako močno priprošnjico imamo Slovenci v nebesih.

18. 5. 2025 – OD VAŠKIH KAPELIC DO KAPELIC NA GORI POD TRSTELJEM

Tudi letos smo na Gori pod Trsteljem počastili Marijo s šmarnično pobožnostjo. Tokrat smo se do tja odpravili po nekoliko daljši poti, preko Kamnovca, v smeri Pedrovega. Naša pot se je vila od kapelice do kapelice, začeni na Prešernovi ulici. Pri njih smo se namensko ustavljali. G. Anton Harej in g. Boštjan Šinigoj sta pri posameznih znamenjih povedala tudi nekaj zgodovinskih in drugih zanimivosti. Ustavili smo se tudi na krajih, kjer so nekoč znamenja bila, pa jih sedaj ni več ...

Kot zanimivost tega romanja gre gotovo omeniti vremensko dogajanje. Do zadnjega smo se spraševali, ali se sploh odpraviti peš, ali bomo dospeli na cilj suhi, ali nas bo ujela nevihta. Okrog in okrog je grmel, mi pa smo srečno prispeli na vrh, brez kaplje dežja.

Na vrhu smo po naših namenih zmolili desetko rožnega venca, litanije, prebrali besedilo letošnjega šmarničnega branja ter zapeli Mariji v čast. Ker se je že pripravljalo na nevihto, so nas v svojo kočo prijazno povabili lovci in nas tudi pogostili.

24. 5. 2025 – DEKANIJSKO ROMANJE V PADOVO

Na praznik Marije pomočnice kristjanov smo poromali v Padovo. Najprej smo se ustavili v kapucinski cerkvi, kjer je deloval sveti Leopold Mandič, zavetnik spovednikov in priprošnjik bolnikov z rakom. Imeli smo romarsko mašo s sodelovanjem različnih župnij, nato pa smo si ogledali njegovo spovednico, njegovo nestrohnjeno telo, predmete iz njegovega življenja ...

Sledil je sprehod do mogočne bazilike svetega Antona Padovanskega. Bazilika obiskovalca ne more pustiti ravnodušnega. Ne nagovarja le s svojo veličastno arhitekturo in poslikavami, temveč tudi številnimi molitvenimi kotički, sveto tišino ob grobu svetnika in kapelo relikvij. Zadnja točka našega romanja je bila Marijina bazilika – »Gospe čudežev« v kraju Motta di Livenza. Le nekaj let pred nam poznanim prikazovanjem na Sveti gori, se je tu Marija prikazala preprostem starcu. Spodbujala je k postu, pokori in naročila gradnjo cerkve.

Ker je bilo romanje dekanijsko naravnano, smo se lahko srečali tudi s sosednjimi župnijami. Na zunaj nas je povezoval zelen romarski šal, ki smo ga prejeli že na začetku romanja, v svojem bistvu pa bi skupno romanje lahko povzeli z besedami svetoletne himne: »Vsi jeziki, narodi in ljudstva luč Besede najti si želijo. Bratje, sestre, krhki, razkropljeni, v Sinu ljubljene objem dobijo.«

1. 6. 2025 – KOLESARSKO ROMANJE V SVETOLETNO CERKEV V LOGU PRI VIPAVI

Takoj po zaključni veroučni maši smo se s kolesi pogumno podali na romanje iz Dornberka proti cerkvi v Logu pri Vipavi. Zakaj k tej? Želeli smo poromati k eni izmed svetoletnih cerkva naše škofije.

Pot se je ob reki Vipavi vila preko Batuj, Žabelj, Ustij, Dolenj ... Marsikdo se je čudil pestri družini kolesarjev, ki se je tistega vročega junijskega dne vztrajno bližala cilju. V prijetnem hladu cerkve Marije Tolažnice žalostnih smo z molitvami in petjem v čast srcu Jezusovemu, v svojo družino povabili tudi Jezusa. Imeli smo priložnost za spoved. Pred povratkom smo se okrepčali ob dobrotah iz bližnje picerije, mladi pa so prijazne sosede hitro šli povprašat za izposojlo žoge.

Tudi kolesarsko romanje za sabo pušča prijetne spomine: na čudovito naravo ob Vipavi, pogovore, romarske žrtvice ob naporu premagovanja kilometrov, igro, molitev, druženje, skupnost ...

22. 6. 2025- SVETA GORA – TRADICIONALNO ŽUPNIJSKO ROMANJE

Pasijon v novih preoblekah: delavnica šivanja oblačil

Tadeja Zorn

Da je dornberška mladina dejavna in ustvarjalna, smo videli že velikokrat. Posamezniki z močno voljo znajo svoje zamisli in sanje uresničiti in z njimi bogatijo dogajanje v našem kraju. S svojimi idejami spodbujajo vrstnike k aktivnosti, saj se skupaj da narediti več in gotovo tudi bolje.

Prva oblačila za pasijon so bila izdelana iz lepenke, to je bila začasna rešitev. V naslednjih letih smo počasi izdelovali plašče iz tkanine za vojake, signum - zastavo in lesene sulice. Vojaška oblačila, čelade in ščite so nam posodili prijazni ljudje iz bližnjih in daljnih krajev.

V letošnjem letu sta do mene pristopili dve animatorki z željo, da jima pokažem, kako bi si lahko sami izdelali svoja oblačila za vojake. Po kratkem pogovoru se je porodila zamisel, da naredimo šiviljsko delavnico. Povabimo animatorje, njihove starše, šivilje iz našega kraja in vse ostale, ki bi jih stvar zanimala.

Popoldan pred načrtovano delavnico so le tri osebe potrdile udeležbo. Nam bo sploh uspelo? Po rezervnem načrtu bi si oblačila še eno leto sposodili in si svoja lastna sešili do naslednjega leta.

Prišla je sobota. Zjutraj sem pripravljala prostor, mize za krojenje. Ob dogovorjeni uri so začeli prihajati ljudje. Ne le trije. Nabralo se je približno dvajset mladih fantov in punc, nekaj mamic, starih mam, izkušenih šivilj, ljubiteljskih šivilj in kakšen oče za vzpodbudo. Imeli smo sedem šivalnih strojev in dovolj likalnikov ter približno štiri ure časa, da nam uspe.

Rečeno je bilo, da je naš cilj narediti lepo druženje in sodelovanje. Pri šivanju ne bomo gledali na popolnost, ampak na pridobivanje novih znanj in izkušenj.

Delo smo razdelili na posamezne faze, udeležence pa v skupine. Eni so krojili, drugi likali, tretji šivali posamezne dele oblačil, četrti izdelovali pasove iz usnja. Peti so lepili plakate po vasi za bližajoči Pasijon.

Če nam je uspelo? Seveda nam je. Vse smo sešili, še več od načrtovanega. Naredili smo si lep in vesel dan. Na uprizoritvi Pasijona v Taboru ste lahko videli delo naših pridnih rok.

Mogoče bomo kakšno podobno delavnico izpeljali še kdaj. Lahko bi šivali s skavti, s katerimi smo mini delavnico že uresnčili. Lahko bi šivali kaj z dobrodelno noto? Mogoče nekaj, kar tako, za lepe skupne trenutke?

“

Z veseljem sem se pridružila šiviljski delavnici. Prijetno sem bila presenečena nad udeležbo, saj je bila prava medgeneracijska delavnica, od mladih animatork in animatorjev do izkušenih šivilj. Delo sta zastavili Tadeja in Valerka, po njunih navodilih pa smo vsi ostali vsak po svojih sposobnostih pristopili k delu. Tadeja je z veliko spretnostjo koordinirala celotno delavnico. Domov sem odšla vesela in zadovoljna nad skupnim opravljenim delom ter hvaležna za to izkušnjo sodelovanja in spoznanja, da znamo za dober namen še stopiti skupaj.

Marija Vodopivec

”

“

Na šiviljski delavnici je bilo zelo lepo. Super se mi je zdelo, ker se nas je zbralo kar veliko število. Opazovali smo roke starejših žensk, ki to obvladajo, potem pa smo vse poskusili še mi. Pomembno je, da se take spretnosti širijo naprej na mlajše generacije.

Ema Vodopivec

”

Glasbeni večeri v Taboru so ponovno privabili mnoge

Danijela Klinec

Prav res. Letošnji, že 22. (glasbeni) Tabrški večeri so bili nekaj posebnega, saj so se odvijali v novi preobleki, poimenovani »Singers' Corners«, po slovensko »Pevski kotički«. Lahko bi jih poimenovali tudi »razpršeni festival zborovskega petja na prostem«, kakor so nas k obisku vabili s plakatom. Posebnost je bila tudi ta, da letos vse podobne prireditve, tako tudi Tabrški večeri, potekajo pod okriljem Evropske prestolnice kulture; ta zvenec naziv letošnje leto nosi naše mlado mesto Nova Gorica in si ga deli s sosednjo italijansko Gorico. Skratka GO!2025 NOVA GORICA-GORIZIA. Brezmejno sobivanje dveh mest v letu 2025.

Tako je že uvodni četrtkov večer, ki je sicer potekal v Dornberku, z Zgodbami o švercanju privabil mnoge in dodobra napolnil Pel'conovo dvorišče, ki so ga lastniki čudovito uredili. V zgodovinsko orisanih pogovorih ni manjkalo duhovitosti, smeha, a tudi trohice žalosti in zagrenjenosti, ki pa je postala le grenak spomin. Govorci in govorki so bili prvotno stanovanjci Doma upokojencev Gradišče, pa tudi drugi domačini, domačinke, ki so takratno mejo občutili v živo ali pa so jo doživeli skozi pripovedovanje svojih staršev ali starih staršev. V iskrivih besedah, ki so odmevale po Pel'conovem borjaču in iskale pot v srca poslušalcev, je bilo zaznati veliko iznajdljivosti, ki so jo ob »švercanju« uporabili takratni ljudje, da bi omilili učinek meje kot ovire in si tako zagotovili boljše pogoje za življenje. Pogovorni večer je zelo posrečeno vodila moderatorka Dragana Marošević, ki je »kratke, resnične pripovedi, večinoma ženske, ki so zaznamovale ta naš čudoviti prostor Vipavske doline in širše okolice«, kakor sama pravi, zbrala v drobno knjigo z naslovom »Kako smo švercali« s podnaslovom »Podeželske zgodbe »z borjača««.

Knjigico je bilo mogoče dobiti ob vstopu. Na pogovornem večeru so zapeli odlični Dornberški fantje ter Žene iz Dornberka v svojih nošah; oboji so navdušili občinstvo. Ob igranju violine je čudovito zapela tudi mlada pevka Ivana Osojnik Kerševan, s svojo prisrčnostjo pa je navzoče očarala najmlajša pevka Lea Beltram. Druženje je bilo tako prijetno, da se je bilo kar težko raziti. Ob koncu srečanja smo navzoči pogovore nadaljevali ob kozarčku in prigrizku in se šele pozno razšli v noč.

V petek, 13. 6. 2025, je bila ob 20.30 za gradom, ob eni od kalon, otvoritev 22. Glasbenih večerov v Taboru. Sledil je koncert Tria Eroika, ki je postregel s samimi uspešnicami, tako iz zakladnice klasične glasbe, z raznimi opernimi arijami, kakor tudi z znanimi napevi iz zabavne glasbe in z rokarskimi »komadi«. Publika je bila vidno navdušena in je ob vabilu nastopajočih glasno sodelovala. Vzdušje je bilo čarobno; tabrško obzidje, gase in kalone pa so tvorili čudovito kuliso, po kateri je mogočno odmevalo petje Eroike.

V soboto, 14. 6. 2025, so Glasbeni večeri dosegli svoj vrhunec. Od 14.00 do 19.00 je potekala likovna delavnica Ex-tempore, na kateri so ustvarjali tako slovenski kot tudi italijanski ustvarjalci. Ob 19.00 so slikarji odložili čopiče in svoje stvaritve postavili na ogled. Ob isti uri so svoja vina v degustacijo ponudili tudi vrhunski vinarji iz bližnje okolice. Oživele so stojnice, na katerih ni manjkalo ponudbe krajevnih ponudnikov. Tako nam je zadišal kuhan pršut, prodajalo se je vino in druge pijače, na stojnici Dobrote Metka so se pekle palačinke z različnimi nadevi, mogoče je bilo kupiti tudi njene sadne pijače in shranke. Na sosednji stojnici pa so se prodajali lično narejeni, dišeči štruklji, ki so jih pripravile članice Aktiva

kmečkih žena iz Dornberka. Prav tako smo lahko poskusili odlično drobno pecivo in kupili katero izmed kvačkanih ročnih del v barvah GO EPK 2025. Ko se je že malo stemnilo in je ura odbila 20.30, je začelo biti srce večera: na dveh prizoriščih so zadonele zborovske pesmi, polne navdušenja, veselja, žalosti ali nostalgije. Nastopili so sami priznani in nagrajeni zbori: Zbor Slovenske filharmonije, Vokalna akademija Ljubljana, Coro Natissa di Aquileia ter Mešani mladinski zbor Emil Komel. Ni potrebno omenjati, da so vsi nastopi poželi bučne aplavze poslušalcev. Pa tudi sami nastopajoči so bili vidno navdušeni nad publiko in prijetnim ambientom. Okoli dvaindvajsetih so se zborovski nastopi zaključili in najbolj zasanjani obiskovalci, ki jih niso zanimale le stojnice, so se lahko v objemu večera in v spremstvu organizatorjev odpravili sanjat Sen kresne noči, ki sta ga pri Šantaneli pričarala Kati Komel na violini in Gašper Harej na violončelu. Ogenj na prizorišču je pričaral posebno ozračje, v katerem so naše misli lahko odplavale v večer. No, ob triindvajsetih smo se vsi vrnili. Dobili smo se pri kaloni ob stojnicah, harmonikar Luka Šinigoj se je povzpел na stopnišče Betene hiše in z zanosom zaigral primorsko himno Vstala Primorska. Seveda je sledilo še mnogo drugih pesmi, katerim smo pritegnili vsi navzoči. Veselje in navdušeno petje sta trajala še pozno v noč. Najbolj vztrajni so se od Tabra poslavljali v zgodnjih jutranjih urah nedeljskega dne.

Letos pa se Glasbeni večeri še niso zaključili s sobotnimi zborovskimi nastopi. V nedeljo smo v vasi imeli praznovanje sv. Trojice, ki je zavetnica kraja. Tako smo ob 16.00 obhajali sveto mašo, ki pa zaradi izredno visokih temperatur ni potekala pri zvoniku kot običajno, ampak v senci bližnje gase. Mašo je daroval gospod Zoran Zornik, župnik iz Šturij. V uvodu je omenil, da se je na začetku svoje duhovniške poti že mudil v Dornberku, ko je opravljal »prakso« v dornberški cerkvi. Po maši je sledilo druženje ob golažu in drugih dobrotah, ki smo jih pripravili domačini. Veselo razpoloženje se je ob pogovorih nadaljevalo v večerne ure.

Vsa sodelujoča društva, vsi domačini in ostali organizatorji smo si oddahnili, sicer utrujeni, a veseli, da so 22. Glasbeni večeri zelo lepo uspeli.

Zabava ob krajevnem prazniku v Prvačini

Prvačina je v začetku julija 2025 praznovala krajevni praznik s koncertom Prvačke pleh muzike ter z gostom Slavkom Ivančičem. Sledila je zabava z ansamblom 7 šrit. Pred cerkvijo se je zbralo ogromno krajanov, ki so se prepustili glasbi in ritmom znanih popevk.

Praznovanje Marijinega imena in obuditev sejma

Starejši iz naše skupnosti se še živo spominjajo, kako je nekoč 15. septembra mrgolelo ponudnikov različnega blaga: "od ornc, brentačev, škafov ... vse do piskalc, cedel in sladoleda". Odločili smo se, da ta običaj obudimo. V času blagostanja nismo želeli poudarjati potrošništva, ampak predvsem spoznavanje tradicije, prijetnega druženja in temu dodati še dobrodelno noto.

Tako je Župnija Dornberk v sodelovanju z lokalnimi društvi in krajevno skupnostjo Dornberk v nedeljo, 14. 9. 2025, priredila dobrodelno prireditev, katere namen je bilo zbiranje sredstev za družine v stiski.

Ob 16. uri je bila darovana sveta maša ob prazniku Marijinega imena s svečano procesijo. Po maši, ob 17.30, smo na placu pred cerkvijo organizirali dobrodelno prireditev, ki je združevala boljši sejem in krajši kulturni program. Vsak je lahko prinesel nekaj, kar več ne potrebuje, pa bi lahko koristilo komu drugemu. Ponudba stojnic je obsegala vse od hrane, pijače, otroških igrac, rabljenih predmetov, do pestre knjižne ponudbe, pekle so se tudi palačinke. Krajši kulturni program pa je obsegal ogled videa, v katerem so starejši prebivalci našega kraja delili svoje spomine na praznovanje Marijinega imena.

Pogreb papeža Frančiška

Zala Vodopivec

Konec aprila smo se mladi iz naše župnije skupaj z župnikom Boštjanom nameravali odpraviti na jubilej za najstnike v Rim. Načrtovali smo, da bomo priča beatifikaciji (zdaj že svetega) Carla Acutisa, mladega fanta, ki je zgled številnim najstnikom po svetu. Zgodba njegove vere in predanosti je navdihnila mnoge, zato sem si želela ta trenutek doživeti v živo. A dogodki so se obrnili nekoliko drugače, kot smo načrtovali – namesto na beatifikacijo smo bili povabljeni v samo središče Cerkve, k zgodovinskemu in nepozabnemu dogodku: pogrebu papeža Frančiška.

Naša skupina je imela pravzaprav možnost izbire. Župnik nam je pustil proste roke in dejal, da se lahko sami odločimo ali bomo odšli na pogreb ali pa si bomo raje ogledali katerega izmed rimskih spomenikov. Vsi smo dobro vedeli, da je Rim poln čudovitih znamenitosti in da bi bilo marsikaj zanimivega videti, a hkrati se nam je zdelo, da priložnost, da bi bili prisotni na tako zgodovinskem dogodku, pride samo enkrat v življenju. Zato smo se soglasno odločili, da gremo skupaj na pogreb.

Na ta dan smo morali vstati zelo zgodaj, saj smo vedeli, da bo na trgu sv. Petra velika množica ljudi. In res – ko smo prispeli, je bilo tam že ogromno romarjev, ki so prihajali iz vseh koncev sveta. Vzdušje je bilo izredno čustveno: kljub temu, da je bilo vroče, da smo morali dolgo stati v gneči in se potrpežljivo prerivati skozi množico, nam to ni povzročalo težav. Nihče se ni pritoževal, ker smo vsi čutili, da smo del nečesa velikega. Na trgu so se zbirali verniki, redovniki, redovnice, pa tudi številni kardinali, škofje in pomembne osebnosti iz cerkvenega in političnega sveta. Bilo je jasno, da je to dogodek, ki povezuje ves svet v molitvi in spoštovanju.

Sam obred je bil izjemno ganljiv. Čutila sem hvaležnost, da sem lahko del tega, čeprav sem bila le majhen člen v množici. Občutek, da sem kot mlada vernica lahko priča slovesu papeža, človeka, ki je zaznamoval naš čas, me je globoko nagovoril.

Zame je bila to ena lepših izkušenj v življenju. Čeprav bi si lahko ogledala še marsikaj zanimivega v Rimu, sem hvaležna, da smo izbrali pogreb. Dogodek ni bil pomemben le za nas, ki smo bili prisotni, temveč za vso Cerkev in širši svet. Pogreb papeža Frančiška je v Rim pritegnil nešteto vernikov in številne svetovne voditelje, kar kaže, kako velik vpliv je imel na ljudi različnih kultur, narodov in veroizpovedi. To je bil trenutek zgodovine, ki ga bodo mnogi še dolgo nosili v spominu, saj je združil milijone ljudi v molitvi, spoštovanju in hvaležnosti za njegovo življenje in delo.

Mladi pohodniki na Krnu

Hana Harej

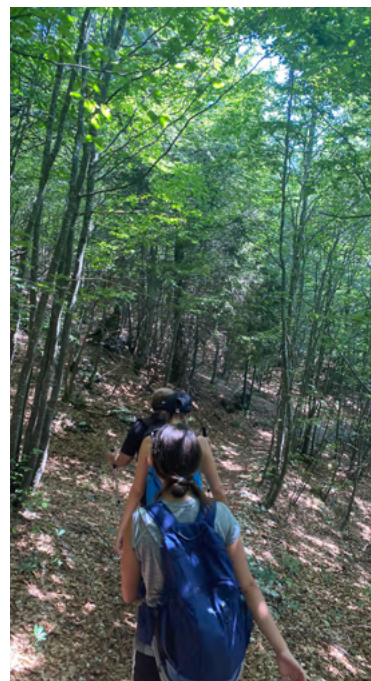
V četrtek, 3. julija, smo se mladi skupaj z župnikom za nekaj dni odpravili na pohod. Za končni cilj smo izbrali Krn.

Odhod je bil ob 7.00 zjutraj iz Dornberka, s prvim postankom na kavi, da smo dobili nekaj moči za celodnevno hojo;). Parkirali smo na planini Razor in se začeli vzpenjati proti Voglu. Ob dobri družbi, sončnem vremenu in svežem zraku je čas prav hitro minil in že smo bili na vrhu. Seveda smo imeli vmes postanek ali dva za kratko malico. Ko smo tako prišli na vrh, smo tam nekaj časa uživali v razgledu, si malo odpočili, nato pa se odpravili k Soči pod Gabrjami, kjer se nam je po aktivnem dnevu vsem zelo prilegla osvežitev

v reki Soči. Po nekaj urah smo si v poznem popoldnevu odšli nakupit še hrano za obroke v naslednjih dneh, potem pa je bil že čas za odhod do našega prenočišča na planino Sleme. Ob prihodu smo bili že zelo lačni, zato smo si pričeli pripravljati večerjo-tortilje. Ker smo vedeli, da tam ne bo kuhinje, smo že od doma s seboj vzeli plinski gorilnik. Tako smo se morali za pripravo vsakega obroka kar malce potrditi. Po okusni večerji smo se še nekaj časa družili, nato pa odšli spat, saj nas je čakal še en zelo aktiven dan.

Zbudili smo se okoli 7.00, pojedli zajtrk in se odpravili proti Rdečemu robu. Po treh urah hoje je bil naš postanek pri čudovitem jezeru v Lužnici, kjer smo pomalicali. Odpravili smo se naprej proti Batognici, naš končni cilj pa je bil Krn. Ko pa smo pogledali vremensko napoved, smo videli, da se nam približuje huda nevihta. Tako nam do Krna ni uspelo priti, saj smo se raje odločili, da se vrnemo na planino. Do tam pa smo imeli še nekje 3 do 4 ure hoje, zato smo zelo hiteli, da nas dež ne bi ujel. A žal zaman ... v zadnji uri pohoda je namreč začelo tako močno deževati, da smo prišli do prenočišča vsi premočeni. Na planini smo se posušili, se preoblekli in si začeli pripravljati večerjo ter pri tem razmišljali, kako se v hribih lahko vse tako hitro spremeni, iz sončnega jutra, kjer nihče ni pričakoval sprememb, do zelo nevihtnega popoldneva ... Dan smo zaključili s sveto mašo ob druženju z družino, ki nam je v teh dneh nudila prenočišče in nas zelo gostoljubno sprejela.

V soboto, na naš zadnji dan, pa smo se od družine poslovili, vse stvari spakirali in se z avtom odpeljali do Zatoľmina, kjer smo se še malo sprehodili po okolici in naš izlet zaključili z zelo okusnim kosilom v restavraciji Zatoľmin, kjer smo si lačni in prijetno utrujeni od čudovitih nekaj dni, privoščili obilno kosilo. S hvaležnostjo g. župniku Boštjanu, ki si je te dni za nas vzel čas, pripravil čudovit program in bil potrpežljiv z nami, smo se siti in zadovoljni odpravili proti domu.

Jubilejno srečanje mladih v Rimu

Nuša Velišček

Rim je letos postal središče mladostnega vrenja, navdiha in upanja. Ogromno mladih z vsega sveta se je podalo na romarsko pot v večno mesto, kjer smo se zbrali na jubilejnem srečanju mladih. To leto je še posebej zaznamovano z upanjem. Nov papež s svojo karizmo in odprtostjo nagovarja mlade generacije ter jih spodbuja, naj pogumno iščejo pot vere, miru in solidarnosti. V ozračju molitve, pesmi in medkulturnega druženja je srečanje v Rimu postalo simbol upanja in vere.

Iz naše župnije se je na pot od 28. julija do 2. avgusta odpravilo kar 10 mladih romarjev. Pot je minila hitro, saj smo se zabavali ob sklepanju novih prijateljstev. Celoten teden je bil izjemen, težko ga je opisati v enem samem članku, zato prepuščam besedo peščici romarjev, ki so se opogumili in delili svoje občutke.

“

Na tem romanju mi je super. Sicer mi je trenutno res vroče! *(Med čakanjem na večerno vigilio s papežem, smeh).*

Nastja iz Maribora

”

“

Na romanje sem prišel, ker sem želel v svetem letu enkrat porovati v Rim in to je bil tudi glavni razlog. Izkoristil sem možnost romanja s salezijansko mladino, ker sem vedel, da bo dobro organizirano in da bo zelo dobra družba. Veselil sem se srečanja z novim svetim očetom, papežem.

V Rimu so me najbolj nagovorili globoki, dolgi pogovori z drugimi romarji, posebej petkov spravi dan s kratko, jedrnato, a vrhunsko katehezo duhovnika Matevža Mehleta in pa sama priprava na spoved in možnost spovedi.

Tomaž iz Šentvida

”

“

Jaz sem se odločila, da pridem v Rim zato, ker se mi je, prvič, zdelo pomembno, da v jubilejnim letu nekam romam, drugič, bila sem že v Lizboni na svetovnem srečanju mladih in me je to, da vidiš toliko mladih, ki sledijo Kristusu in jim to veliko pomeni, res zelo nagovorilo. To je bil zame velik zagon za naprej.

V tem tednu sem spoznala, da zmorem preživeti tudi na visoki vročini, preizkusila sem svoje meje na romanju do sedmih cerkva, nekoliko pa tudi svojo vzdržljivost. Spoznala pa sem tudi, da se je treba za odnos z Bogom odločiti in ga krepiti. Čeprav Bog vedno čaka na nas, moramo tudi mi veliko vložiti v to, da lahko v veri zrastemo. Pričakovala sem, da se bomo imeli zelo lepo, da se bomo povezali, da bom spoznala nove ljudi in vse to se je tudi zgodilo. Imela sem se zelo fajn.

Ana iz Šenčurja

”

“

Nisem imel pričakovanj glede romanja, saj nisem vedel, kako to izgleda. Bil sem pozitivno presenečen predvsem nad čistočo mesta. Navdušila me je notranjost bazilike sv. Petra, sama arhitektura, zgodovina, kultura. Super se mi je zdelo, da je v Rim prišlo tudi veliko slovenskih vernikov. To niso samo verniki iz Ljubljane, na katere se včasih osredotočamo, ampak tudi iz zelo oddaljenih krajev. Tako sem tudi spoznal veliko mladih iz Primorske, pa iz Maribora, to mi je bilo res všeč. Pomembno pa se mi zdi tudi to, da so prisotne vse generacije (od študentov, dijakov, pa tudi tistih, ki smo že zaposleni).

David iz Brezij pri Dobrovi

“

Za romanje sem se odločil, ker še nikoli nisem bil v Rimu, da bi srečal papeža, pa da bi poglobil svojo vero in da bi prosil Boga, da bi mi nakazal, ali je ta stvar, ki jo trenutno počnem v življenju, res zame, če je to Njegova volja.

O sebi sem spoznal, da sem zelo potrpežljiv, da znam počakati v vrsti in da sem zelo vzdržljiv, pa na žalost tudi to, da sem še kar velik grešnik.

Na romanju nisem nič pogršel, pričakoval sem slabše razmere, kot pa smo jih bili deležni, tako da sem zelo navdušen.

Krištof z Vrhnike

”

“

Za jubilejno romanje v Rim sem se odločila že dve leti prej, ko sta nam Sara in Lucija vlogali iz Svetovnega srečanja mladih v Lizboni. Vse, o čemer sem prej samo poslušala, sem tudi sama doživela: molitev v najrazličnejših cerkvah, slovenski program, maše, katoliški koncert, salezijanska druženja, slavljenje in noč na Tor Vergati ... vmes pa smo uspeli stisniti tudi nekaj turističnih ogledov mesta . Poleg tega je bil teden poln spoznavanja novih ljudi; tako tujcev, s katerimi smo prepevali pesmi sredi ulice, kot drugih Slovencev, s katerimi smo še vedno bolj ali manj v stiku. Srečanje je zaznamoval tudi papež Leon XIV., ki sem ga videla kar šestkrat. Biti tako blizu papežu je res fascinantno, še bolj pa to, koliko ljudi se zgrinja k ograji, da bi ga videlo. To srečanje mi je pokazalo, kaj pomeni skupnost in da, čeprav se v današnji družbi to pogosto zdi, nismo sami, pač pa je po svetu več kot milijon mladih, ki svoje življenje izročajo istemu Kristusu kot mi.

Sara iz Potoka pri Dornberku

”

“

V Rim se nisem odpravila s posebnimi pričakovanji, ker sem v večnem mestu bila že štirikrat. Tokrat sem šla zato, da bi poglobila svojo vero. Pa me je tudi Rim presenetil, vzdušje v množici mladih je bilo res lepo. Najbolj me je navdušilo to, kako se lahko vsi umirimo, ko smo skupaj pred Najsvetejšim. Veliko smo tudi hodili po Rimu, ogledali smo si Pantheon, Fontano di Trevi, celo na kupolo sv. Petra smo prišli. Bilo je lepo!

Manca iz Dornberka

”

Petdnevni potovalni Tabor do slovenskega Primorja

Med 11. in 15. avgustom 2025 smo se klanovci Stega Dornberk 1 podali na petdnevni potovalni tabor od Dornberka do Kopra. V nekaj dneh smo prehodili lepo število kilometrov, raziskali različne kraje in si ustvarili kup nepozabnih spominov.

Naša pot se je začela v Dornberku, kjer smo se zbrali, zmolili za srečo in pogumno zakorakali proti Erzelju. Med potjo smo si na gorilniku skuhali kavo ter pojedli kosilo kar ob poti. Po prihodu na Erzelj smo preostanek dneva preživeli sproščeno, zvečer pa se okrepčali s hrenovkami.

Naslednje jutro nas je čakalo sončno in vroče nadaljevanje poti proti Krasu. Vročina nam ni prizanašala, zato smo se večkrat ustavili pri prijaznih vaščanih, ki so nam z nasmehom natočili svežo vodo. Za kosilo smo si kar ob cesti pripravili pašto s tuno, ki je hitro izginila s krožnikov. V Sežani, kjer smo prenočili, smo si privoščili nekaj počitka, zvečer pa smo z radovednostjo opazovali utrinke na nočnem nebu. Pred spanjem je prav teknil še puding.

Tretji dan smo se iz Sežane podali čez Lipico proti Divači. Med potjo so nas navduševali konji. Na gorilniku nismo pozabili na naš jutranji ritual – kavico – tokrat pa smo si privoščili še čevapčiče. Ko smo končno prispeli v Divačo, smo skočili na vlak in se odpeljali proti Kopru. Ob pogledu na morje so se nam utrujene noge kar same razvedrile, zadnji kos poti do prenočišča pa smo opravili z novo energijo.

Vsak dan smo prehodili okoli 20–25 kilometrov, kar je zahtevalo kar nekaj vztrajnosti, dobre

volje in ekipnega duha. Ob obali smo si privoščili dan sprostitve v in ob morju. Zadnji dan smo zajtrkovali kar na plaži, nato pa se pripravili na mašo ob prazniku Marijinega vnebovzetja. Na poti domov nas je čakalo nekaj zapletov z vlakom, a na koncu smo varno in srečno prispeli.

Tabor nam je še enkrat pokazal, da je pot prav tako pomembna kot cilj – morda še bolj. Naučil nas je sodelovanja, potrpežljivosti in hvaležnosti za drobne trenutke, ki jih sicer pogosto spregledamo.

Oratorij 2025 v slikah

Na poletnem oratoriju smo letos spoznavali bl. mučenca Alojzija Grozdetu. Vsak dan smo začeli z zbiranjem in dramsko uprizoritvijo odlomka iz njegovega življenja, sledile pa so kateheze po skupinah. Nato so se otroci udeležili različnih delavnic, kot so vrtilkanje, prva pomoč, preživetje v naravi, ministrantska in pritrkovalska delavnica itd. Sledila je skupna molitev v cerkvi in nato okusno kosilo, za kar so poskrbeli velikodušni vaščani. Popoldne je bilo namenjeno prostemu času, ustvarjanju in rekreaciji. Dan smo zaključili z veliko igro, ki jo vedno vsi nestrpnost pričakujemo. V sredo smo romali na Zaplaz, kjer stoji cerkev, posvečena Grozdetu, nato pa obiskali še Mirno in kraj njegove mučeniške smrti. V četrtek smo v naši cerkvi imeli celo njegove relikvije, ob katerih smo se v molitvi zbirali. Vsi, otroci in animatorji, smo se imeli čudovito. Voditeljci se iskreno zahvaljujeva vsem animatorjem in sodelujočim za pomoč in podporo.

Krompirjeve počitnice malo drugače: LP z Malte!

Hana Šinigoj,
Špela Kobal,
Tinkara Konič
in Tea Vodopivec

V soboto, 25. oktobra 2025, smo se skupina 23 mladih odpravili na Malto. Leteli smo iz Trevisa pozno zvečer in okoli enih ponoči pristali na Malti.

Drugi dan smo se odpravili v cerkev sv. Pavla, kjer smo imeli mašo. Nato smo se ohladili v morju in imeli ogled mesta Medine. Naslednji dan smo se s trajektom odpeljali na otok Gozo, kjer smo si najprej ogledali cerkev Janeza Krstnika. Tam nas je lokalni župnik lepo sprejel in nas zastonj peljal na vrh cerkve, od koder je bil zelo lep razgled na celoten otok. Za tem smo se odpravili do cerkve Tapinu, kjer smo si ogledali mozaike patra Rupnika. Na koncu dneva nas je čakal še ogled mesta Victoria. Četrty dan smo romali do Melliehe. Ogledali smo si mesto, kjer je bil sneman film Popay in klife. Zadnji dan pred odhodom nas je čakal še ogled glavnega mesta Vallete in znamenitih cerkva v njem. Pot smo si krajšali z vodnim taksijem. Do apartmajev smo se kot vedno vrnili z avtobusi. Zadnji zabavni večer smo preživeli s kopanjem v morju. Za lep zaključek dneva in romanja smo imeli še molitev na plaži.

Naslednje jutro smo se zelo zgodaj odpravili na letališče in od tam varno leteli do Trsta.

“

Malta me je naučila veliko novega, obudila stara prijateljstva in ustvarila

nove spomine. Romanje je v meni vzbudilo duhovnost in mir.

Ela Vodopivec

”

“

Za romanje na Malto sva se odločili, ker sva si želeli raziskati nove kraje in doživeti nekaj drugačnega, nekaj, kar presega vsakdan. Želeli sva tudi bolje začutiti njihovo duhovno globino.

Romanje je bilo za naju polno različnih občutkov. Po eni strani sva čutili utrujenost, saj so bili dnevi naporni in polni dogajanja, po drugi strani pa naju je spremljal močan občutek notranjega miru. Veselili sva se vsakega trenutka, še posebej druženja s prijatelji, ki jih ne vidiva vsak dan. Skupaj smo si delili izkušnje, molitve in pogovore, ki so nas še bolj povezali.

Na romanju naju je najbolj nagovorila iskrena povezanost med ljudmi. Ob pogovorih in skupnih trenutkih sva začutili, kako močno nas lahko poveže vera, tudi če prihajamo iz različnih okolij. Posebej pa sva občutili Božjo bližino v skupni molitvi in v miru, ki nas je spremljal.

Domov sva odnesli občutek hvaležnosti za vse ljudi, trenutke in izkušnje, ki sva jih doživeli. Poleg tega bova s seboj nosili lepe spomine in željo, da ta notranji mir, ki sva ga našli na Malti, ohraniva tudi v vsakdanjem življenju.

Neža Bric in Lea Mrevlje

”

Zakonci v naši župniji

Mlajša zakonska skupina se je oblikovala leta 2009, tako da dejansko ni več tako mlada. Nekaj parov vztraja že od začetka, nekateri so se priključili kasneje, nekaj parov je skupino dalo malo na »pavzo«.

Od začetka je z nami zvezek, v katerega beležimo naša srečanja. Tudi ta se včasih izgubi, pa nato znova najde. Upamo, da se bo tudi tokrat. Trenutno se nas srečuje osem parov. Dobivamo se enkrat mesečno. "Sezono" začnemo v oktobru in prvo srečanje pripravi župnik, potem pa vsako srečanje drug par, ki sam izbere temo in jo pred srečanjem sporoči tudi ostalim. Srečanje običajno začnemo z odlomkom božje besede, nato preidemo na napovedano tematiko. Obravnavamo različne teme: o odnosih, vzgoji, sodelovanju, itd. Par, ki pripravi temo, je gostitelj srečanja. Debate so včasih globoke in čustvene, drugič bolj prijetne in sproščene, sploh točka razno. Zaključimo s skromno pogostitvijo, občasno tudi z družabno igro. Včasih pogledamo kakšen dober film, na koncu sezone pa organiziramo piknik. Če nam le uspe, se za en vikend udeležimo tudi družinskih duhovnih vaj, ki nas še posebej obogatijo.

“

Zakonska skupina je za naju občestvo, povezano z Bogom. Tu si lahko ranljiv in iskren – tako do sebe kot do svojega zakonca. Med seboj se podpiramo, ko nam je težko, in se veselimo skupaj, ko nam je lepo. Najbolj pa naju bogati to, da drug za drugega molimo in s tem dopuščamo, da Bog deluje med nami«. (M+D)
»Koristno je, da naju srečanja spodbudijo k pogovoru o temah, ki se doma spontano ne bi odprle. V skupini smo postali zaupniki in dobri prijatelji.

M+B

”

“

Zakonska skupina nama pomeni varen prostor, kjer si z drugimi člani zaupamo skrbi, dosežke, vprašanja, pomisleke. Skupaj iščemo rešitve, nove ideje, se podpiramo in tkemo prijateljstva.

Ž+G

”

“

Enkrat na mesec "pobegneva" od doma na srečanje zakonske skupine, ker se rada podruživa z zakonci iz naše župnije. Klepet o odlomku iz svetega pisma in določeni temi sproži marsikatero debato, ki bi drugače mogoče šla mimo. Sproščen klepet v zadnjem delu srečanja pa je prostor za veselje, pogovor o kakšni zagati, ki jo lahko rešiva s pomočjo prijateljev ali pa pogovor o drugih, čisto vsakdanjih stvareh«.

N+G

”

“

Nama predstavlja prostor za izražanje o določenih temah, prostor za druženje in osebno ter skupno rast.

V+S

”

Pravila:

- Najpomembnejši je pogovor med zakoncema doma (pred in po srečanju).
- Na srečanju se trudimo, da smo v pogovor vključeni vsi, nikogar ne prekinjamo, nikogar ne silimo govoriti, temveč spodbujamo debato.
- Ni pravih ali napačnih mnenj – spoštujemo različne poglede.
- Župnik je poleg svojih strokovnih mnenj in nasvetov odgovoren tudi za disciplino, predvsem za to, da se ne izgubimo in ne »zabluzimo« v nepotrebne in nekoristne debate, ki niso v povezavi z obravnavano temo.
- Kar si v skupini zaupamo, to v skupini tudi ostane.
- Za skupino in drug za drugega tudi molimo.

“

Zakonski skupini sva se pridružila zadnja, in sicer marca 2024. Skupina nama je dala ogromno. Največ nama pomeni zavedanje, da nisva sama v težavah in preizkušnjah. Velikokrat se zgodi, da mislimo, da se določene težave dogajajo samo nam. V zakonski skupini pa spoznavava, da gremo vsi pari skozi podobne preizkušnje. Preko njih rastemo in utrjujemo svoj odnos, tako do partnerja, kot tudi do Boga. Vedenje, da na tej poti nisva sama in da se lahko zaneseva na krasne ljudi, ki sva jih spoznala in so skozi ta obdobja že šli, je tisto, kar najbolj ceniva. Veseli naju skupno preživljanje prostega časa v družbi podobno mislečih ljudi, poglobljanje v ljubezen, povezovanje, druženje ter grajenje skupnosti.

Š+A

”

“

V skupini uživava zaradi druženja z ostalimi pari. Všeč nama je slišati izkušnje in mnenja drugih ter drugačne poglede o aktualnih temah. Tudi pri odlomku Božje besede je zanimivo, kako je vsak pozoren na druge besede, vsak jih razume na svoj način. Pomembna nama je razlaga gospoda Boštjana, saj meniva, da je razlaga duhovnega vodje bistvena. Tudi točka razno obogati naše odnose.

P+V

”

“

Za naju zakonska skupina pomeni mesečno srečanje s prijatelji, kjer si vzamemo čas za pogovor, razmislek in poglobitev v teme, o katerih sicer redko govorimo. Največ pa nama pomeni to, da sva v skupini našla prijatelje, na katere se lahko zaneseva, ki razumejo, spodbujajo in s katerimi deliva tako lepe kot tudi zahtevne trenutke življenja in zakona. Hvaležna sva, da lahko skupaj rastemo, se učimo in si stojimo ob strani na skupni poti.

A+L

”

Zakonska skupina ni namenjena le popolnim ali le problematičnim zakoncem. Je skupina za može in žene, katerim odnos ni nekaj samoumevnega. Dobrodošlo bi bilo, da bi se v župniji oblikovala še vsaj ena zakonska skupina, saj je to tudi lep način povezovanja družin in vključevanja v župnijsko občestvo. Seveda pa ni pogoj, da so vsi pari iz iste župnije.

Vabljeni, da se s to pobudo obrneta na gospoda župnika! Dobrodošli tudi pari, ki živite skupaj, pa še niste zbrali poguma za cerkveno poroko.

Prvoobhajanci 2025/26 na poti k Jezusu

V letošnjem veroučnem letu se na prejem zakramentov svete spovedi in prvega svetega obhajila pripravlja 13 veroučencev. Vsi z veseljem pričakujejo ta posebni trenutek in se nanj vestno pripravljajo.

Kot že pri prejšnjih generacijah smo tudi z letošnjimi prvoobhajanci pripravili kratek intervju.

Želimo vam prijetno branje in vabimo vas, da v molitvi podprete naše otroke, da bi se dobro pripravili na prejem zakramentov ter globlje začutili moč odpuščenja in evharistije.

- Vprašali smo jih:
1. Kako bi se opisal(a) v treh besedah?
 2. Kaj najraje počneš, ko imaš prosti čas?
 3. Če bi lahko srečal(a) Jezusa, kaj bi mu rekel(a)?
 4. Česa se najbolj veseliš na dan obhajila?

Luna Lisjak

1. Tri besede, ki me najbolj opišejo, so prijaznost, radovednost in ustvarjalnost.
2. V prostem času rada plešem, pojem, se igram s sestro in prijatelji, rada kolesarim in igram na ukulele.
3. Če bi lahko srečala Jezusa, bi ga prosila za mir na svetu.
4. Na dan obhajila se najbolj veselim, da bom prejela Jezusa v svoje srce.

Asja Strehar

1. Sem prijazna, zabavna in družabna.
2. V prostem času hodim na nogomet, se vozim s kolesom in se igram z bratcem.
3. Objela bi ga. Rekla bi mu, da ga imam rada in sem vesela, da sem ga spoznala.
4. Veselim se, ker bo to pomemben dan, poln veselja in bom lahko prejela hostijo.

Matic Lah

1. Skrben, prijazen, iznajdljiv.
2. V prostem času najraje skrbim za psa, igram košarko in nogomet.
3. Če bi srečal Jezusa, bi ga vprašal, kako je ustvaril tako lep svet.
4. Na dan obhajila se najbolj veselim, da bom dobil sveto hostijo in bom tako še bližje Bogu.

Nik Gregorič

1. Sem navihani, ustvarjalni, radodarni.
2. Rad kolesarim, se igram z bratoma in sosedi, pomagam staršema pri delu.
3. Vprašal bi ga za nasvet, kako lahko postanem bolj podoben njemu.
4. Na dan obhajila se veselim slovesne svete maše in prejema hostije.

Izak Purgar

1. Ljubezniv, vztrajen, pameten.
2. Najraje berem in poslušam glasbo.
3. Povedal bi mu, da je moj idol in da ga imam rad.
4. Na dan obhajila se najbolj veselim, da bom sprejel Jezusa v svoje srce.

Lucija Devčić

1. Sem prijazna, imam rada Jezusa in vse ljudi.
2. Najraje igram nogomet.
3. Jezusu bi rekla: "Hvala, ker si se žrtvoval zame".
4. Obhajila se veselim, ker bom sprejela hostijo.

Jerca Maraž

1. Vesela, prijazna, nasmejana.
2. Grem na sprehode z družino, rolam, rišem in igram violino.
3. Da ga prosim, da bi bili vsi veseli in zdravi.
4. Da bom lahko prvič dobila hostijo.

Anže Mlečnik

1. Vesel, prijazen, nagajiv.
2. Igram nogomet in se družim s prijatelji.
3. Hvala, ker paziš name.
4. Da bom prejel prvo sv. obhajilo, veselim pa se tudi torte.

Nai Komel

1. Prijazen, vesel in živahen.
2. Se igram z žogo, vozim s kolesom in skirojem.
3. Hvala za vse, kar si mi dal.
4. Da prejmem Jezusa.

Ruslan Raspopov

1. Vesel, prijazen, srčen.
2. Najraje igram košarko.
3. Hvala ti za vse.
4. Najbolj se veselim, da bomo imeli praznovanje.

Veronika Urh

1. Lepa, prijazna, sočutna.
2. Igram klavir, se vozim s kolesom, se igram z mačko.
3. Hvala, ker živim.
4. Hostije.

Hana Čotar

1. Čustvena, prijazna, pametna.
2. Igram nogomet.
3. Povedala bi mu, da sem hvaležna, da sem zdrava.
4. Da bom prejela hostijo.

Glorija Lisjak

1. Pridna, prijazna in potrpežljiva.
2. Se igram.
3. Bi bil moj prijatelj?
4. Prejem svetega obhajila.

“Kaj danes so bonboni?”

Blaška Lokar

To je najpogostejše vprašanje, ki mi ga mladi pevci iz naše župnije zastavijo, ko se sobotne pevske vaje končujejo. Dornberk je kraj pevcev in pevskih zborov in to ljubezen do glasbe je čutiti tudi pri naših najmlajših.

Otroški pevski zbor v Župniji Dornberk ima že kar lepo tradicijo, saj združuje otroke že najmanj petnajst let. Zborovodkinje se sicer menjujemo, a bistvo ostaja enako - peti in častiti Boga ter se pri tem zelo zabavati. Pevski zbor vodim od lanskega leta in reči moram, da mi je to v veliko veselje in hkrati velik izziv.

Pevski zbor Župnije Dornberk sestavljajo otroci od 4. pa vse do 13. leta starosti. Srečujemo se vsako soboto ob 10.30 v veliki veroučni učilnici, kjer nas vedno pričakajo klavir in pesmarice, ki so še vedno polne neznanih pesmic.

“

Na pevske rad hodim, ker tukaj je lepo in pojemo pri maši. In dobimo bombone :)

Nace

”

Prisluhnete nam lahko pri veroučnih mašah, ob prihodu sv. Miklavža, na tradicionalni božičnici, vsaj enkrat med postom in adventom ter ob zaključku veroučnega leta.

Vsaka vaja, vsaka pesem in vsak otroški nasmeš so dokaz, da je glasba resnično dar – dar, ki povezuje, razveseljuje in nas vodi bližje drug k drugemu ter k Bogu. Otroški pevski zbor niso le mladi glasovi, temveč skupina, ki raste v veri, prijateljstvu in ljubezni do petja. Naj njihov pogum, veselje in iskrenost še naprej napolnjujejo srca vseh, ki nas poslušajo.

“

Na pevske hodim, ker se imamo zelo lepo.

Veronika

”

Danijel Kovačič

S svetnikom na kavi

Pater Jurij Frassati

V letošnjem septembru je papež Leon XIV. med slovesno sveto mašo na trgu svetega Petra k svetnikom prištel dva mladeniča. Prvega, svetega Karla Acutisa, smo поблиže spoznali, ko smo skupaj z njim spili kavo in se navdihovali ob njegovem svetem življenju v enem izmed preteklih izvodov Mladja. Povsem razumljivo je torej, da bomo tokrat na kavo povabili in v prijetnem pogovoru spoznali drugega svetniškega mladeniča – **svetega Petra Jurija Frassatija**.

Zakaj sem prepričan, da bi bil dobra družba ob kavi? Predvsem zato, ker je bil mladenič, ki je znal svojo mladost prežeti z vero, smehom, gorečnostjo in pa ljubeznijo do ubogih. Z njim bi se ob kavi lahko smejal, razpravljaj o politiki, govoril o planinah, o literaturi, o športu in pravzaprav o vsem, kar bi nanese beseda. A prepričan sem, da bi v njegovih besedah bilo veliko več, kot le mladostniško klepetanje – nekaj, kar te spomni, da življenje ni samo zabava in tekmovanje za uspeh, ampak pustolovščina, ki vodi »proti višavam«, proti Bogu.

Kdo je bil sveti Peter Jurij Frassati?

Sveti Peter Jurij Frassati se je rodil 6. aprila 1901 v italijanskem mestu Torino. Bil je sin ustanovitelja in direktorja vplivnega časopisa La Stampa.

Še v najstniških letih se je Peter Jurij kot aktivni član pridružil Katoliški akciji, Apostolatu molitve, Evharistični zvezi in Združenju univerzitetnih študentov, častilcev Najsvetejšega.

Čeprav je bil iz bogate družine, je živel življenje v strogi skromnosti, velik del svojega mesečnega dohodka pa je daroval v dobrodelne namene. Velikokrat se je domov vračal brez plašča ali čevljev, saj je te podaril pomoči potrebnim, ki jih je srečal na ulicah Torina. Odločil se je za študij rudarstva, saj je hotel biti blizu preprostim delavcem. Kot študent je ustanovil skupino mladih katoličanov, ki jim je dajal lep zgled velike ljubezni do Jezusa v Najsvetejšem zakramentu, ko je vsakodnevno prejemal sveto obhajilo in se pogosto zadrževal v molitvi in češčenju pred Najsvetejšim.

Bil je tudi navdušen športnik. Zelo rad je hodil v hribe. Nekoč je pisal svojemu prijatelju: *»Srce sem pustil na vršacih gora in upam, da ga bom to poletje dobil nazaj na Mont Blancu. Če bi mi študij to dopuščal, bi cele dneve preživel v gorah in občudoval čisto obnebje Božjega veličastva.«* Njegovo geslo, ki ga je pogosto ponavljal prav v gorah, je bilo: *»Verso l'alto!«* (proti vrhu!), pri tem pa ni mišljen le vrh gora, temveč predvsem vrh človeških življenj-svetost.

Vedno je bil pripravljen za dobro šalo, kadil je pipo in pozno v noč zavzeto razpravljal o politiki. Pa vendar ni bil navaden posvetni uživač, nekoč je zapisal: *»Neumen je, kdor sledi užitkom tega sveta, ker so vedno bežni in prinašajo veliko bolečine. Edini pravi užitek je tisti, ki prihaja k nam po veri.«*

Konec junija 1925 je zbolel za otroško paralizo. Okužil se je v bližnji bolnišnici, ko je tolažil bolnike in jim prinašal zdravila. Umrli je v tednu dni po diagnozi, in sicer 4. julija 1925, ko je bil star komaj 24 let. Na njegov pogreb so prišli, na veliko presenečenje njegove družine, številni reveži in bolniki, ki jim je mladi svetnik v svojem kratkem življenju pomagal.

Sveti Janez Pavel II., ki ga je leta 1990 razglasil za blaženega, je o tem mladeniču, polnem življenja in ljubezni do Kristusa, dejal: "V mladih letih sem tudi jaz čutil dober vpliv njegovega zgleda in kot študent sem bil navdušen nad močjo njegovega krščanskega mpričevanja."

Predstavljam si torej, kako skupaj sedeva za mizo v eni izmed mnogih torinskih kavarn. Naredim požirek tople, dišeče kave in že se mi Peter nasmehne s svojim značilnim nasmeškom in mi ves navdušen začne pripovedovati o svojih dognanjih. Prisluhnite mu tudi vi, ko nam podaja pet nasvetov o tem, kako pogumno hoditi »proti vrhu«, proti svetosti!

1. Naj tvoja vera ne bo zgolj okrask – naj bo način življenja!

Za Petra Jurija Frassatija vera nikoli ni bila le zunanja navada ali občasna pobožnost. Bila je jedro njegovega življenja, tisto, kar mu je dajalo moč, smisel in smer. Nekoč je zapisal: *»Če si, kar si, ne moreš doseči ničesar. Če pa postaviš Boga v središče vseh svojih dejanj, boš dosegel končni cilj.«*

Vera je bila zanj način življenja, ne pa nekaj, kar bi obesil nase kot okras. Ni je skrival, pa tudi vsiljeval ne – živel jo je tako naravno, da so to opazili vsi okoli njega. Ko se je neki vrstnik nekoč norčeval iz njegove pobožnosti in ga vprašal, ali je postal fanatik, mu je Peter preprosto odgovoril: *»Ne, ostal sem katolik.«* V teh besedah je ujel bistvo svojega prepričanja: vera je bila nekaj, kar se živi vsak dan – vse ali nič. *»Jasno je, da je vera edino sidro odrešenja in moramo se je trdno držati: kakšno pa bi bilo naše življenje brez nje?«* je nekoč povzel svoja dognanja.

Vsako jutro si je vzel čas za sveto mašo in obhajilo, pogosto je molil rožni venec in dolgo v zamaknjenosti klečal pred Najsvetejšim. To zanj ni bila prisila, temveč srečanje z Bogom, ki ga je napolnjevalo z veseljem in pogumom za vsakdan. Tudi ko so se prijatelji odpravljali v gore, je pred odhodom poskrbel, da so prej obiskali bližnjo cerkev. Svojo vero je znal živeti tako, da je postala nalezljiva: prijatelje je s šalami in celo s stavami vabil k bogoslužju ali češčenju in mnoge je prav s svojim sproščenim pristopom pritegnil bližje Bogu.

Njegov zgled nas vabi k vprašanju, kako sami živimo našo osebno vero. Je nedeljska maša in dnevna molitev zgolj navada ali je zares vir milosti, od koder črpamo potrebnih moči za življenje? Vera, pravi Frassati, je hrbtenica življenja. Drži nas pokonci, ko je lepo, in nam daje moč, ko pridejo preizkušnje. Če je iskrena in živa, prežema vse, kar smo – in takrat res postane način življenja.

2. Ljubi in služi!

Frassatijeva vera ni ostala le pri besedah, temveč so ji vedno sledila tudi dejanja. Zelo zgovoren je eden izmed njegovih zapisov: **»Jesus pride k meni vsak dan v obhajilu. Jaz mu vračam, kolikor znam, ko obiščem uboge.«**

Kljub mladosti je imel poseben občutek za uboge. Namesto da bi užival v udobnem življenju, je svoj čas in svoje skromne prihranke namenjal tistim, ki so trpeli. Velikokrat je skrivaj odhajal v revne četrti, kjer je ljudem nosil hrano, oblačila in zdravila. Poleg tega pa v enem izmed njegovih zapisov spoznamo globlji namen njegove dobrotelosti: **»S približevanjem ubogim korak za korakom postajamo njihovi zaupniki in svetovalci v najtežjih trenutkih tega zemeljskega romanja. Lahko jim ponudimo tolažilne besede vere in pogosto nam uspe, ne po naši zaslugi, da tiste, ki so nehote zatavali, postavimo spet na pravo pot.«**

Ni mu bilo pomembno, da bi drugi vedeli za njegova dobra dela – želel je, da vse ostane skrito med njim in Bogom. Revne družine so ga pogosto čakale kot angela, saj je znal prinesti ne le materialno pomoč, temveč tudi nasmeh, molitev in oporo.

Ko je zbolel za hudo boleznijo (otroško paralizo), s katero se je okužil prav, ko je pomagal ubogim, je trpel v tišini. Tudi v svojih zadnjih dneh ni mislil nase, ampak na druge. Tik pred smrtjo, ko skoraj ni več mogel govoriti, je s tresočo roko napisal listek za prijatelja, s kratkimi navodili, kaj je še potrebno postoriti in za koga: **»Tukaj so Conversove injekcije, zavarovalna polica je za Sappa. Pozabil sem, obnovi jo ti.«** Njegova skrb za uboge tako ni ugasnila niti ob smrtni postelji, kljub lastnim bolečinam je poskrbel, da so njegovi ubogi prejeli potrebno zdravilo in uredili zavarovanje.

Ob njegovem pogrebu je njegova družina doživela presenečenje, pričakovali so skromen pogreb, a udeležilo se ga je na tisoče revežev, ki so prišli počastiti prijatelja, ki jim je v življenju tiho pomagal.

Peter nas tako spodbuja, da lahko prav vsak izmed nas naredi nekaj, da bo svet boljši za vse. Zagotovo ni mogoče rešiti vseh problemov, a tudi majhna dejanja – nasmeh, obisk, obrok ali majhno nakazilo dobrotelni organizaciji – štejejo.

3. Smej se in živi na polno!

Peter Jurij Frassati je bil poln življenja. Ljubil je umetnost in šport, posebno pa je rad zahajal v gore, kjer je občudoval lepoto stvarstva. Skupaj s prijatelji je tako preplezal kar nekaj zahtevnih alpskih sten.

Ni bil zaprt vase. Rad je imel družbo, prijatelje, šale in celo živahne zabave. Bil je priljubljen med vrstniki, saj je znal biti sproščen, vesel in preprost. O prijateljih je nekoč zapisal: **»Vsak dan se zahvalim Bogu, ker mi je dal tako dobre prijatelje, ki so dragocen vodnik za moje življenje.«**

Kadil je pipo, kar je bil njegov značilen znak, in ob večerih z veseljem s prijatelji razpravljaj, se smejal ter prepeval. Rad je ponavljal: **»Kako ne bi bil srečen? Dokler mi vera daje moč, bom vedno srečen!«**

A ob vsem tem je ostal zvest svoji veri. Za Frassatija veselje do življenja nikoli ni bilo ločeno od veselja, ki ga daje Bog. Njegovi prijatelji so se pogosto čudili, kako lahko nekdo, ki je tako običajen in nasmejan, hkrati živi tako globoko pobožnost. Prav zaradi tega ga mnogi mladi še danes doživljajo kot vzornika, saj je pokazal, da svetost ni v tem, da bi bili mrki in resni, temveč v tem, da bi znali ljubiti Boga in ljudi z vsem srcem in predvsem z nasmeškom na obrazu.

Posnemajmo ga in pogumno stopimo na pot svetosti, ki je prava pustolovščina. Le trden odnos z Gospodom nam omogoča živeti zares polno življenje, ki lahko združuje smeh in zabavo z gorečo in predano vero.

4. Pusti za sabo boljši svet!

Nekoč je zapisal: **»Samo karitativna dejanja niso dovolj; potrebna je družbena reforma.«** Te besede razkrivajo, da Frassati ni bil le mladenič, ki je pomagal posameznikom, ampak je razmišljal širše – o pravičnosti v celotni družbi. Bil je sin vplivne družine, a ga to ni zaslepilo. Dobro je poznal stiske navadnih ljudi in vedel, da je poleg osebne dobrodelnosti nujno tudi prizadevanje za spremembe v družbenih strukturah, ki povzročajo krivice.

Kljub mladosti je z vso resnostjo spremljal politično dogajanje. O njem je goreče razpravljaj s svojimi vrstniki in profesorji ter se ni bal postaviti za resnico. Odločno je obsodil fašizem in se jasno izrekel proti vsaki obliki zatiranja človekove svobode. Njegova drža je bila pogumna – tvegaj celo, da bi bil zaradi svojih stališč aretiran. Nekoč je zapisal: **»Bolje je ostati sam, vendar s čisto vestjo, kot pa stati z vsemi drugimi, vendar z velikim madežem na svoji vesti.«**

V njem ni bilo mlačnosti, saj je verjel, da vera zahteva jasno zavzemanje za resnico in pravičnost. Kot rudar je želel biti blizu preprostim delavcem, ki so si kruh služili v potu svojega obraza in so bili pogosto prezirani. Želel se je boriti za njihove pravice in dostojno življenje.

Frassati je pokazal, da ljubezen do bližnjega presega osebne geste in postane družbena odgovornost. Če želimo resnično ljubiti druge, moramo graditi družbo, ki je pravična, sočutna in odprta za najšibkejšje. Vabi nas,

da kot kristjani ne zapremo oči pred družbenimi problemi, ampak da aktivno spremljamo dogajanje okoli sebe, razmišljamo, presojamo in odgovorno sodelujemo.

Pustiti boljši svet pomeni, da se ne zadovoljimo samo s tem, da smo »dobri ljudje« v zasebnosti svojega življenja. Pomeni, da smo pripravljeni prispevati k dobremu tudi na širši ravni: v skupnosti, politiki, šoli, službi. Peter Jurij Frassati je s svojim življenjem dokazal, da se da že v mladosti pustiti globok pečat v svetu.

5. Pogumno prenašaj preizkušnje!

Sveti Peter Jurij Frassati je v mladosti zbolel za hudo boleznijo, ki ga je pri komaj 24 letih pripeljala do smrti. Njegovo trpljenje je bilo tiho in dostojanstveno – ni se pritoževal, ker ni želel vznemirjati svoje družine, saj je ravno v tistih dneh umirala tudi njegova babica. Nihče izmed njegovih najbližjih ni niti slutil, kako resno boleha. Vse je namreč prenašal z veliko potrpežljivostjo, notranjim mirom in zaupanjem v Boga. S tem nam je dal močan zgled, kako sprejemati bolečino in težke preizkušnje brez grenkobe in z globokim zaupanjem v Boga. Frassatiju je bilo jasno, da je zemeljski dom le začasen in da ga stalno prebivališče čaka v nebesih. Med njegovimi zapiski so kasneje našli naslednje besede: **»Smrt je zelo preprosta pot med življenjem in Življenjem, ki nas nikakor ne sme prestrašiti.«**

Posnemajmo Petra in se ne bojmo trpljenja, ko se z njim srečamo. Ne bojmo se bolezni in nenazadnje - ne bojmo se smrti, saj vemo, da z njo ni vsega konec. Izogibajmo se pritoževanju in neutemeljenemu obupavanju, pogumno stopimo na pot Križanega in svoje trpljenje združimo z njegovim na Golgoti, saj bo le tako postalo odrešenjsko in prepojeno z upanjem velikonočnega jutra.

Sedaj smo na vrsti tudi mi!

Ne pozabimo na teh pet nasvetov kot na pravkar spito kavo. Vtisnimo si jih v spomin in jih po svojih močeh uporabimo in živimo v našem vsakdanjiku.

Kot ste lahko hitro spoznali, pogovor ob kavi s Petrom Jurijem Frassatijem ni le srečanje s preteklostjo. Je ogledalo, ki nam pokaže, kako živeti danes. Vsaka njegova beseda je opomnik: bodi pogumen, bodi predan, ljubi brezpogojno, išči pravičnost, moli in nenazadnje - bodi vesel svetnik!

Viri:

- Di Maria Lorenzo. 2011. *Blaženi Pier Giorgio Frassati. Celje, Mohorjeva družba.*
- <https://frassatiusa.org/>
- Viri fotografij: splet

Alojzij Matija Zorn

Lucija Zorn

Vračamo se v čase, ko je na našem ozemlju vladalo Avstrijsko cesarstvo pod vodstvom cesarja Franca I. Ozemlje Prvačine je bilo takrat del Ilirskega kraljestva.

Kljub reformam je bila nepismenost v državi še vedno velika. Težko je bilo najti prostore, kjer bi se lahko izobraževali, predvsem pa je primanjkovalo ljudi, ki bi znanje lahko predajali naprej. Pogosto so bili učitelji kar duhovniki in organisti. Naša cerkev se je počasi osvobajala popolnega državnega nadzora. Duhovnik je vedno bolj prevzemal vlogo moralnega voditelja svoje skupnosti.

Vračamo se torej v leto 1834, ko se je v Prvačini učitelju cerkovniku Antonu in Marijani Zorn rodil prvi sin Alojzij Matija Zorn. V prvački župniji je bil takrat duhovnik Matija Madona. Bil je župnik z avtoriteto in veliko iznajdljivostjo. Leta 1842 je dal obnoviti podružnično cerkev v Zaloščah in jo 7. 1. 1842 tudi blagoslovil. Največja njegova zasluga pa je bila ta, da je Alojzij Matija postal duhovnik in kasneje škof.

Na Alojzija Matija Zorna je po končani gimnaziji v Gorici pritiskalo kar nekaj vplivnih učiteljev, da bi nadaljeval šolanje na useučilišču, kar je bila želja tudi njegovega očeta, vendar se je Alojzij Matija odločil za nadaljnje izobraževanje v centralnem semenišču. Tudi tam je uspešno zaključil šolanje in tako ga je nadškof Gollmayr leta 1857 posvetil v mašnika. Tako kot vsi nadarjeni duhovniki je bil tudi Alojzij Matija poslan na izpopolnjevanje na dunajski višji bogoslovni zavod Avguštinij. Tam so ga ljudje označili za »najbolj ljubeznivega gojenca vsega zavoda.« Svoj študij na Dunaju je dokončal leta 1860. Med študijem pa je prirasel k srcu tudi Francu Jožefu, ki ga je ob podelitvi diplome kot najboljšega absolventa imenoval za dvornega kaplana, kar je pomenilo, da ga čakajo pomembne službe. Zorn pa je bil nato poklican v Gorico, kjer je opravljal službo nadškofijskega tajnika, kasneje pa je bil imenovan za rednega profesorja osnovnega bogoslovja in dogmatike. Po smrti dr. Janeza Nepomuka Hrasta, ravnatelja centralnega semenišča Gorica, je bil na njegovo mesto postavljen Zorn, vse do leta 1882. V vseh teh letih je prejel kar nekaj nazivov. Bil je častni kanonik goriškega nadškofijskega kapitlja, konzistorialni svetnik, član okrajnega šolskega sveta, sodnik na cerkvenem sodišču, inšpektor osnovnih šol, član deželne šolske komisije in goriškega deželnega zbora, stolni župnik, prejel pa je tudi častni naziv Hofkaplan (dvorni kaplan).

Leta 1882 ga je cesar Franc Jožef določil za škofa, ki ga je za tem potrdil tudi papež Leon XIII. Najprej je bil poreško-puljski škof, nato goriški nadškof. Bil je prvi škof, ki je prihajal iz slovenskega družbeno-kulturnega okolja goriške nadškofije. Veliko pozornost je namenil bogoslovcem in njihovi vzgoji ter duhovnemu oblikovanju. Na pastoralnih vizitacijah je vernike spodbujal k veri, podeljeval je zakrament birme, posvetil pa je kar nekaj novih oltarjev in cerkva. V štirinajstih letih škofovanja je posvetil kar 15 cerkva. Že od nekdaj pa si je prizadeval, da bi bili duhovniki tudi pošteno izobraženi. Želel si je več duhovniških kandidatov, saj jih je takrat primanjkovalo. V njegovih naukih najdemo številne pozive k pokori, moralni vzgoji, stalno pa je poudarjal razum, ki se povezuje z vero. Velikokrat je izpostavil prepričanje, da naj bi bila za versko krizo tedanjega časa kriva verska nepoučenost, zato je k verskemu pouku pozival tako otroke kot odrasle ljudi.

Nadškof Zorn je bil pobožen in ponižen človek, ki se je trudil po svojih najboljših močeh. A bil je tudi človek, ki je za nastale neprijetne situacije pogosto krivil samega sebe in svoje nesposobnosti. Menil je, da mu takšno odgovorno mesto ne pripada, zato je papežu podal odpoved nadškofijskemu sedežu, ki pa jo je le-ta zavrnil. Pojavila se je skrupuloznost, ki naj bi bila najbolj kriva za njegovo bolezen. Kasneje so ga odpeljali v psihiatrično bolnišnico na Dunaj, kjer naj bi kmalu odkrili srčno napako. Tam naj bi 8. 7. 1897 zaradi odpovedi srca tudi umrl. Pokopan pa je bil v goriški cerkvi poleg ostalih nadškofov. Leta 1919 so truplo prenesli v kripto goriške stolnice, kjer počiva še danes.

Alojzij Matija Zorn je pustil velik pečat v cerkvi, v domačem kraju, v hiši, kjer se je rodil in navsezadnje tudi na meni, saj sem bila prav v tej hiši – »pri Mežnarjevih« – rojena tudi jaz.

Bogdanu Vidmarju v spomin

Anton Harej

G. Bogdan Vidmar je bil najprej človek, potem pa intelektualec in duhovnik, ki ni ostal pri knjigi, ampak je svoje znanje in vedenje želel predati drugim, prijateljem, družbi, Sloveniji.

Bil je miroljuben in spravljiv, vendar zavzet za resnico in pravico. Hkrati pa družaben in zgovoren, razumevajoč za stiske malega človeka. Ni čudno, da so ga povsod, kamorkoli je prišel službovat (Postojna, Nova Gorica, Movraž, Podraga, Koper, Bovec) ljudje vzljubili, z njim navezali in ohranili stike, povsod je imel pristne prijatelje. Bil je topel človek, pripravljen poslušati in potem svetovati. Bil je izjemno družaben, po vsakem sestanku smo se še podružili.

Modrost je črpal iz Svetega pisma, navdihovala so ga življenja svetnikov. Zavezan pa je bil družbenemu nauku cerkve, torej duhovnik, zavezan katoliški veri, etiki in morali, ki je z veliko skepse spremljal nove pristope odprtosti in dostopnosti Cerkve.

Bogdan je bil neomajen iskalec in borec za resnico. Ni se prilagajal času in prostoru, da bi bil čim večjim všečen. Še preden je prišel v Novo Gorico, je bil zagovornik beatifikacije Filipa Terčelja, raziskoval je okoliščine njegovega umora in bil imenovan za vice postulatorja koprške škofije, potem pa je bil postopek beatifikacije ustavljen, Bogdan pa poslan v Bovec.

V Novo Gorico je Bogdan prišel s posebnim poslanstvom škofa, da organizira skupnost za plodno vključitev župnij v Program Evropske prestolnice kulture. Zbral je najprej cerkveni odbor, sestavljen iz intelektualcev župnij v Novi Gorici in neposredni okolici, Škofija Koper pa je na podlagi pobud odbora ustanovila Zavod 1539 (letnica prikazanja Marije Urški Ferligoj na Sveti gori), za direktorja pa imenovala g. Bogdana Vidmarja.

Bogdan je izredno cenil delo in življenje g. Gašperja Rudolfa, pri njem je bil tudi kaplan. Spominjal se je tistih časov; tudi sam je hotel spremeniti napis TITO v MIR. Ravno tako je bil razočaran nad dejstvom, da pobitih revežev iz prvih dni maja 1945 nihče noče dostojno pokopati. Zato sva zastavila čezmejno konferenco italijanskih in slovenskih zgodovinarjev in jo izpeljala 2. 4. 2025 s pomočjo dr. Renata Podbersiča, Otona Filipiča, Marka Pregeljca, Erike Jazbar in drugih iz kroga Goriških večerov. Navedeni smo ustanovili Civilno iniciativo TBH za izvedbo te konference in svete maše pri Zalesniki, dne 14. 6. 2025.

Bogdan je bil po duši tudi skavt. Z »Buškimi gamsi« je prehodil sveto deželo, v Novi Gorici pa je bil pobudnik ustanovitve odraslih skavtov Jazbecev. Ljubil je naravo, nekoč je dejal: »Kako lepo je preprosto ležati v travi in gledati nebo, čutiti in slišati šumenje vetra. Lepota je tista, ki bo rešila svet«.

Kot pedagog je sodeloval tudi z Goriškimi katoliškimi pedagogi. Bil je njihova duhovna opora, soorganizator letnega srečanja, ki je bilo letos v Novi Gorici ter jim je, kot poznavalec cerkvene zgodovine našega območja, odpiral kraje z bogato cerkveno zgodovino (Oglej, sv. Kancian ob Soči, Porčinj, Stara gora, Illegio, Cercivento, itd.)

Že zelo bolan in pogosto brez moči je še vedno tuhtal in načrtoval, kaj v prihodnje potrebuje Nova Gorica, Goriška, Primorska in Slovenija. Kratkoročno je zastavil tri projekte:

Prvi projekt je cerkev sv. Katarine na sv. Katarini (ne Kekcu) nad Novo Gorico, kar je želel ponovno vrniti v našo krščansko zavest. Naročil je velik lesen križ, ki bo stal na tem mestu. 22. 11. 2025 je predvidena postavitvev in spominski dogodek, ki ga soorganizirajo župnije, skavti, zgodovinarji, Zavod 1539 in Civilna iniciativa TBH.

Drugi projekt je spominska sveta maša ob 80. obletnici smrti Filipa Terčelja, ki bo v konkatedrali Kristusa Odrešenika v Novi Gorici 10. 1. 2026 s predstavitevjo kar dveh novih knjig o Filipu Terčelju, in sicer knjige avtorice ge. Marije Gasser in zbornikom referatov iz simpozija o njem v letu 2014, ki smo ga izdali letos.

Tretji projekt pa je »solkanska oljenka«. Prav na novega leta dan, 1. 1. 2026, bo sv. maša v Solkanu, na katero se bo povabilo župnike vseh slovenskih in italijanskih župnij, ki so izšle iz nekoč solkanske prafare. Vsakemu župniku se bo darovalo nekaj oljenk v spomin na starodavno povezanost in pripadnost skupnemu prostoru.

Nova Gorica je izgubila pomembnega človeka, duhovnika in prijatelja, intelektualca, vizionarja, kulturnega in duhovnega delavca. Čudovit človek za vse, ki smo ga poznali in vzljubili. V duhovno osiromašeni Novi Gorici je bil kot balzam, nosil je duha vere in upanja. Pravi romar upanja ...

Njegovo romanje se je končalo, njegov duh pa bo ostal v vseh nas, ki smo ga poznali, z njim sodelovali in delali ter se z njim tudi veselili. Pogosto je poudarjal, da evangelij pomeni 'oznanilo veselja' in da prvi kristjani niso oblikovali kulture samo z mašo, ampak tudi s pokopališči, ki so bila drugačna od poganskih, z ikonami, z umetnostjo ter da so bogoslužja nadaljevali z agape (obedom). Nezadovoljni in žalostni, užaljeni in jezljivi kristjani niso verodostojni.

Zato hvala Bogu za Bogdanov zgled, za njegovo prepričljivo verodostojnost, ker je najprej tudi sam živel, kar je govoril. Naj nam njegov zgled in spomin nanj svetita in kažeta pravo pot v osebno, narodno in družbeno prihodnost!

Seznam top 5 knjig za adventni čas 2025

Laura in
Rebeka Zorn

Začel se je adventni čas – obdobje tihega pričakovanja in priprav na prihod Jezusa Kristusa v naš dom in v naša srca. Vemo, da so dnevi pred prazniki polni obveznosti, zato sva pripravili seznam knjig, ki vam bodo pomagale ustvariti trenutke miru ter vas povezale ob skupnih večerih branja.

Božič očka Martina

Avtor: Lev Nikolajevič Tolstoj

Tako kot si večina ljudi ne more predstavljati božičnega časa brez klasičnih filmov, kot sta Sam doma ali Grinch, je bil pri nas doma, še zlasti v otroških letih, nekaj posebnega trenutek, ko smo brali zgodbo Božič očka Martina. Vaški čevljar, ki so ga vsi klicali očka Martin, ker je bil tako dober človek, je v sanjah srečal Jezusa. Ta mu je obljubil, da ga bo na božični dan obiskal, zato se je očka Martin že navsezgodaj lotil priprav - počistil je hišo, pripravil mizo in tudi svoje srce, da bi lahko sprejel Jezuščka ...

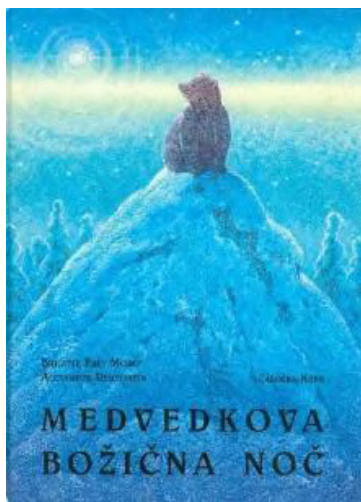

Tesnoba do roba

Avtor: Fredrik Backman

Dan pred silvestrovim v majhnem mestecu vsi hitijo z zadnjimi opravki pred prazniki, ko praznično vzdušje nenadoma prekine neuspešen rop banke, ki se sprevrže v zajetje talcev. Toda roman Tesnoba do roba švedskega pisatelja Fredrika Backmana ni klasična kriminalka, pač pa je duhovita in ganljiva zgodba o človeških slabostih, strahovih in hrepenenju po bližini. Avtor tesnobo posameznika prikaže v povsem drugačni luči, kot bi pričakovali, zato je najbolje, da se kar sami prepričate.

Pripomba: Knjiga Tesnoba do roba je namenjena predvsem odraslim bralcem.

Medvedkova božična noč

Avtorica: Brigitte Frey Moret

Ilustrator: Alexander Reichstein

Otroška slikanica, ki na zelo preprost način združi zgodbo lačnega medveda in rojstvo Jezusa Kristusa. Nekateri so mnenja, da zgodba, četudi domišljajska, spodbuja nelogično povezavo med naravo in religijo. Kot otrok se nikoli nisem ubadala s tem. Gre za lepo zgodbo, zakaj bi morala biti karkoli več ali karkoli manj kot to.

Božični čudež rezbarja Jone

Avtorica: Susan Wojciechowski

Ena izmed novjših božičnih zgodb (knjiga je izšla leta 2023). Ne glede na našo starost, jo je ob predlanskem božiču skupaj prebrala cela naša družina. Ponovno morava poleg same zgodbe izpostaviti tudi prečudovite in zelo natančno dodelane ilustracije. Na koncu je bilo zaznati celo nekaj rosnih oči, ampak seveda ne bova omenjali nobenih imen.

Snežna kraljica

Avtor: Hans Christian Andersen

Še ena zgodba v rubriki Top 5 izpod peresa Hansa C. Andersena. Vsi poznamo pravljice v slogu: »Princeska je spoznala princa in potem ju je zlobna čarovnica želela ločiti. Skoraj bi ji uspelo, pa ji ni, in princ in princeska sta srečno živela do konca svojih dni«. No, zdaj pa tej zgodbi odvezem kraljevska naslova protagonistov in dodajmo razbito ogledalo, hudiča, mraz, temo ter samoto. Potem pa še malo dolgih potovanj, razbojnikov, severnega jelena, malce čudnih starih gospa, par gradov in toplo srce za premraženega dečka. Le komu bo uspelo kose ledu spremeniti v ljubezen?

Škofov kruh

Tisti, ki radi uživate v zdravih sladica
polnega okusa in bogate arome, boste nad
škofovim kruhom več kot navdušeni. Okus
oreščkov in suhega sadja, ki ga zaokroži
temna čokolada, hitra in enostavna priprava,
rezultat pa božanski!

Sestavine

5 rumenjakov
14 dag sladkorja
10 dag moke
10 dag orehov
10 dag rozin
10 dag suhih fig
10 dag jedilne čokolade
5 beljakov

30 minut

20 minut

Pripravimo si pekač, ki ga namastimo z oljem.
Suho sadje in čokolado narežemo oz. nasekljamo.

Stepemo rumenjake in sladkor, dodamo moko.
Dobro stepemo ter dodamo suho sadje, orehe in
čokolado, ki jih dobro zmešamo s kuhalnico. V
drugi posodi stepemo sneg iz beljakov in dodamo
prejšnji masi. Dobro zmešamo.

Maso vlijemo v pekač ter pečemo približno 20
minut pri 200 stopinjah Celzija.

Pozor!
Recept je zapisan za dva podolgovata pekača.
Najprimernejši pekač je pekač »srnin hrbet«
(podolgovat pekač, ki ima zareze in izboklinice).

Danijela Klinec

Jaslice

V začetku zime, sredi hladne noči,
mali otrok med nas se rodi.

Prinaša toplino, milino, veselje,
je naše najnežnejše hrepenenje.

V iskricah belih se polje blešči,
k malčku v jaslicah se mi mudi.

Želijo uzreti ga moje oči,
srce počastiti si ga želi.

Ko do jaslic skromnih prispem,
vesel se in ganjen vanje zazrem.

Ob njih stojita skrbna oče in mati,
vso ljubezen želita mu dati.

Dete smehlja se sijočih oči,
s svojim smehljajem tolažbo deli.

Kot bi mi reklo: »Ne boj se življenja,
s tabo bom šel skozi vsa tvoja trpljenja.«

Orosijo takrat se moje oči:
v jaslicah vidim oltar Velike noči.

Jesenske cvetlice

V jesen se prikradejo nežne meglice,
s tančico skrivnosti ovijejo lice;
kostanji odvrkli so svoje ježice,
ob stezi cvetijo jesenske cvetlice.

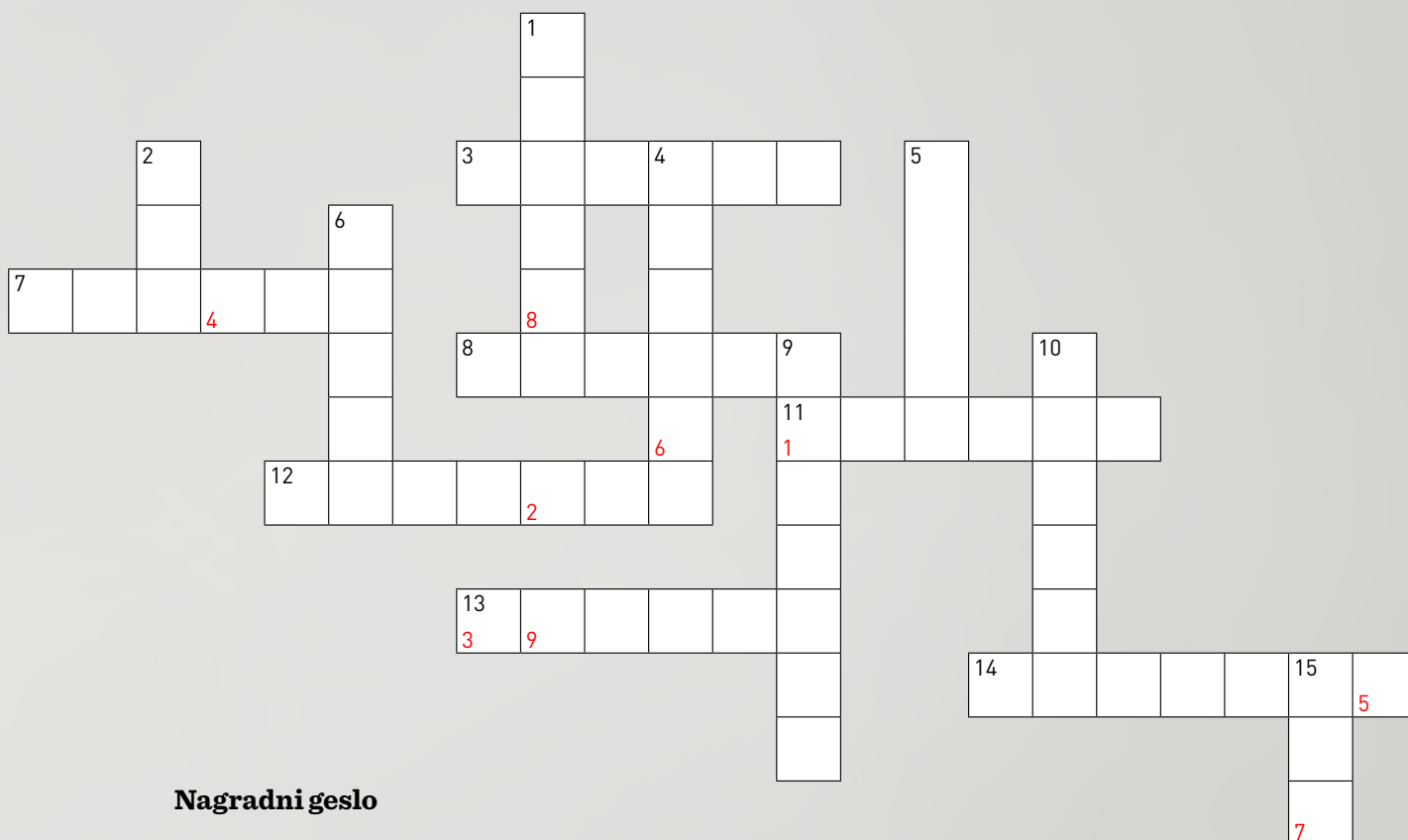
Nemočno jesensko jih sonce obseva,
na jug odletele so skoraj vse ptice,
a vendar vesele so novega dneva
junakinje gozda – jesenske cvetlice.

Med pisanim listjem v ognjeni jeseni
prisluhnem ščebetu osamljene ptice;
zasijejo v meni veselja plameni,
ko vidim ob poti jesenske cvetlice.

Ilustracije: Luna in Aurora Lisjak

NAGRADNA KRIŽANKA

Nagradni geslo

1 2 3 4 5

6 7

8 9

Navodila:

Dragi bralci! Za vas smo ponovno pripravili zanimivo križanko. Odgovore lahko najdete v reviji, zato priporočamo, da prispevke naših piscev pozorno preberete. Končno geslo nam pošljite na revija.mladje@gmail.com.

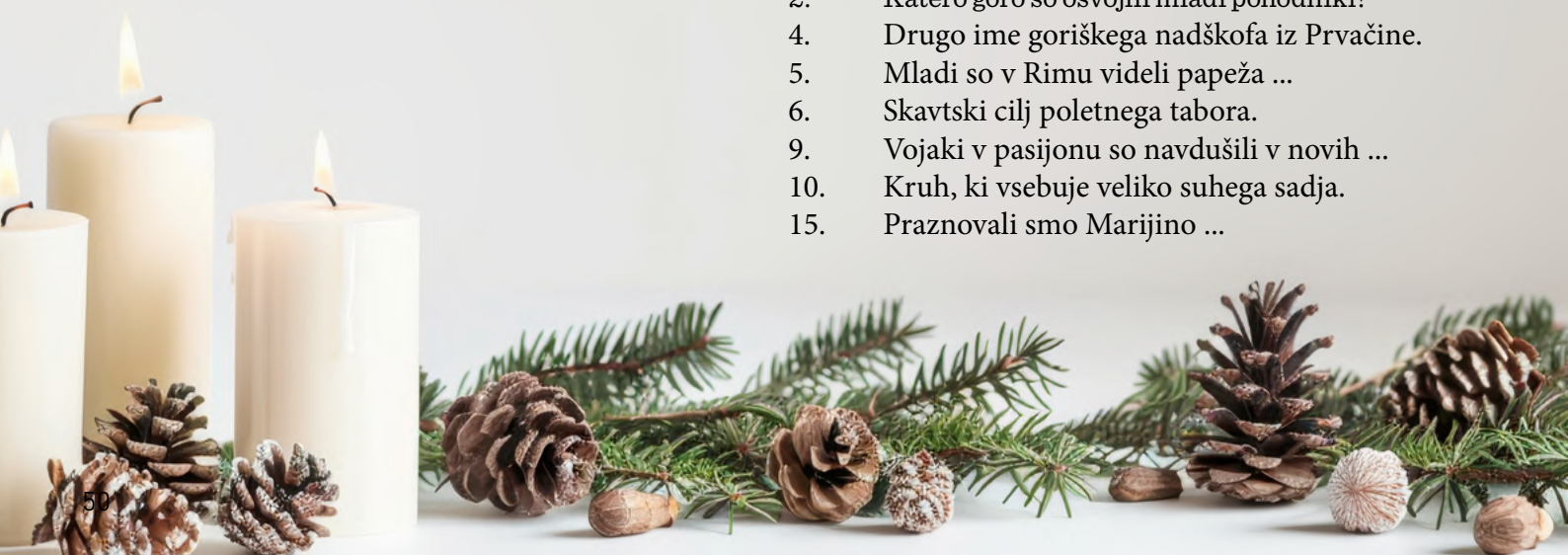
Čaka vas lepa nagrada!

VODORAVNO

3. Sodeloval je pri projektu EPK.
7. Gospod, ki se je rodil leta 1931.
8. Kraj rojstva na novo razglašenega svetnika.
11. Zborovodkinja Otroškega pevskega zbora Župnije Dornberk.
12. Tudi tokrat smo pripravili dodatek k reviji.
13. Napisal je že šesti uvodnik.
14. Glasbeni gost na krajevnem prazniku v Prvačini.

NAVPIČNO

1. Romanje k Magdaleni Gornik v Novo ...
2. Katero goro so osvojili mladi pohodniki?
4. Drugo ime goriškega nadškofa iz Prvačine.
5. Mladi so v Rimu videli papeža ...
6. Skavtski cilj poletnega tabora.
9. Vojaki v pasijonu so navdušili v novih ...
10. Kruh, ki vsebuje veliko suhega sadja.
15. Praznovali smo Marijino ...

**5. december
2025**
Miklavževanje

13. december 2025
Dekanijsko srečanje
mladih v Dornberku

27. december 2025
God svetega Janeza –
blagoslov vina

11. januar 2026
Božičnica

17. januar 2026
Delavnica za
birmance

Mladje • revija župnij Dornberk in Prvačina • letnik 4 • številka 6 • november 2025 • **Urednika** Nuša Velišček in Luka Purgar • **Odgovorna oseba** Boštjan Toplikar • **Oblikovanje** Luka Purgar • **Lektura** Lucija Kovačič • **Tisk** a-media d. o. o. • **Naklada** 300 izvodov
V tej številki so sodelovali Rebeka Zorn, Tadeja Zorn, Danijela Klinec, Neja Harej, KS Prvačina, člani ŽPS in KSD, Zala Vodopivec, Hana Harej, Nuša Velišček, Gaja Lozej, Tina Šinigoj, Hana Šinigoj, Špela Kobal, Tinkara Konič in Tea Vodopivec, Blaška Lokar, Metka Šinigoj, Anja in Luka Purgar, Danijel Kovačič, Lucija Zorn, Anton Harej, Laura Zorn • **Fotografije** arhiv družine Skomina, Rok Harej, Neja Harej, Danijela Klinec, Društvo Tabor nad Dornberkom, Nuša Velišček, Zala Vodopivec, Manca Berce, Sara Harej, Blaška Lokar, Hana Harej, Skavti Dornberk 1, Anton Harej, starši prvoobhajancev, KS Prvačina, Meta Mrevlje, svetovni splet, freepik.com • **Ilustracije** Luna in Aurora Lisjak • **Naslovnica** Luka Purgar

Mnenja avtorjev so osebna in ne izražajo nujno tudi stališča uradništva glasila. Uredništvo si pridružuje pravico, da po potrebi skrajša ali slogovno predela članke. Glasilo je brezplačno.

Pravno obvestilo

Mladje, revija župnij Dornberk in Prvačina (v nadaljevanju: Mladje), je pripravila in izdala Župnija Dornberk. Glasilo je namenjeno prebivalcem obeh župnij in sosednjih vasi ter je pripravljeno izključno z namenom podajanja informacij o dogajanju v župniji. Imetnik avtorskih pravic na vseh avtorskih delih, ki so na kakršenkoli način vključena v Mladje, je Župnija Dornberk. Vse pravice so pridržane.

Omejitev odgovornosti

Župnija Dornberk se botrudila, da bodo podatki v internem glasilu pravilni in ažurni, vendar župnija Dornberk niti druga pravna ali fizična oseba, ki je sodelovala ali še sodeluje pri izdaji internega glasila, ne more biti odgovorna za navadno škodo, izgubljeni dobiček ali nepremoženjsko škodo, ki bi lahko uporabniku nastala zaradi uporabe internega glasila ali nezmožnosti uporabe le-tega.

Projekt sta podprli

ŽUPNIJI DORNBERK IN PRVAČINA

Kje si? Pridi domov.

Misijon župnij Dornberk in Prvačina

20. 11. - 29. 11. 2026

Misijonarji:

br. Jožko Smukavec,
br. Luka Modic in
s. Grazyna Mech

*Dobri Bog,
hvala, ker nas zbiraš v občestvo vere
in si nam podaril domačo župnijsko skupnost.*

*Vemo, kako zelo potrebujemo prenovo –
v veri, povezanosti in zaupanju vate.*

*Zato te prosimo:
blagoslovi našo pripravo na misijon.*

*Odpri naša srca, da bomo slišali tvoj glas in mu sledili.
Naj nas ta čas poveže,
da bomo z veseljem hodili za tabo,
ki si pot, resnica in življenje.*

*Daj, da bo vsak od nas začutil tvojo bližino
in se pogumno vrnil domov, v tvoj objem.*

*Naj bo ta misijon čas, ko bo naša vera močnejša,
in naša srca bolj podobna tvojemu.*

*Spremljaj nas s svojim Duhom,
spodbujaj naše misijonarje in vodi vse,
ki si želimo korak bliže k tebi.*

*Naj nas na tej poti prenove spremljajo tudi naši
zavetniki:
sveti Danijel, sveti Andrej in sveti Lovrenc.*

Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

